



פרוטוקול ישיבת מליאת המועצה ה-10 מן המניין לשנת 2025

שהתקיימה ביום שלישי, כ"ט בתשרי התשפ"ו, 21/10/2025

משתתפים:

חברי מועצה:

מר אלעד ארזי	-ראש המועצה
ד"ר לורן אבישר-אביטן	-חברת מועצה
מר צחי אוזן	-חבר מועצה
גבי מרים אלגרבל	-חברת מועצה
גבי ברוריה אליעז	-חברת מועצה
גבי מירית בן אשר	-חברת מועצה
ד"ר ענבר כהן	-חברת מועצה
פרופי עופר לוי	-חבר מועצה
אינג' יוסף ניר	- חבר מועצה נכנס

סגל:

גבי שירי בן שחר	- מנכ"לית המועצה
עו"ד מיכל זלכה	-יועצת משפטית
מר שמואל לביא	-מבקר המועצה
גבי ימית לוי	- גזברית
מר קונסטנטין פובטקין	- מהנדס המועצה
גבי אורי אלימלך	- מנהלת הרווחה
גבי שגית ביתן	- מנכ"לית חדשה
מר יוסף ניסן	- אורח

ע ל ס ד ר ה י ו ם :

1. אישור פרוטוקול ישיבה מן המנין 9-2025
2. דיווח ראש מועצה
3. אישור שם שכונת פסגות
4. עדכון תב"רים:
 - 4.1. פתיחת תבר 456 – פרויקט חינוך סביבתי לשנים 2025-2027 על סך 55,290 ₪ . 49,761 ₪ מימון משרד להגנת הסביבה + 5,529 ₪ מימון קרן לעבודות פיתוח
 - 4.2. פתיחת תב"ר 457 – הקמת שלושה מגרשי פאדל (שרונית) – על סך 1,258,185.62 ₪ במימון רשות מקרקעי ישראל
 - 4.3. פתיחת תב"ר 458 – מוסדות ציבור פסגות – על סך 1,195,762 ₪ במימון רשות מקרקעי ישראל
 - 4.4. פתיחת תב"ר 459 – עמלה גלובלית פיתוח שכונת פסגות – על סך 9,125,117 ₪ במימון מקרקעי ישראל
5. פתיחת חשבון עו"ש עבור פרויקט פיתוח שכונת פסגות בבנק מרכנתיל
6. דוח רבעוני מספר 2 לשנת 2025.
7. ועדות – החלפת תפקידיו של מר יוסי ניסן בוועדות המועצה: מכרזים, ביקורת וועדת משנה לתכנון ובניה (אישור עקרוני) – תתכנס מליאה לתכנון ובניה
9. תבחינים לוועדת תמיכות 2026
6. דוח רבעוני מספר 2 לשנת 2025
11. שאילתות
8. דוח ביקורת 2024
9. תבחינים לוועדת תמיכות 2026
10. אישור והצבעה על העלאת דרגת השכר לעובדים בהתאם לטבלאות שלפיהן הם מועסקים (עדכון דרגת הרשות המקומית לפי הטבלאות הישנות)



פרוטוקול

אלעד ארזי: טוב, בסדר. חברים, ערב טוב. אני פותח את ישיבה מספר 10 לשנת 2025.

1. אישור פרוטוקול ישיבה מן המניין 9-2025

אלעד ארזי: נתחיל, על סדר היום אישור פרוטוקול ישיבה מן המניין 9-2025. כולם קראו? כולם בעד? מאשרים? להרים את היד, בבקשה, תודה רבה.

החלטה: המליאה מאשרת פה אחד את פרוטוקול הישיבה מן המניין 9-2025.

2. דיווח ראש מועצה

אלעד ארזי: דיווח ראש המועצה. טוב, טוב, אחרי החגים התחדש הכול, וכאן, בארצנו הקטנה וביישובנו, ההתחדשות קיימת כול הזמן. כולנו התרגשנו ונעמנו מחזרתם של 20 החטופים החיים אל חיק משפחותיהם ובירכנו על חזרת חלק מהחללים החטופים. אנו מצפים לחזרתם של כול החללים החטופים הביתה. בעוד חזרת החטופים, תלינו דגלים ביישוב, הוספנו מודעות בנושא בשילוט הדיגיטלי, וציינו במספר אירועים, גם ביישוב, וזה באמת היה מאורע מרגש. יחד עם השמחה הגדולה הלב דואב על כול אלה שלא זכרו להגיע לרגע הזה. ההישג הזה הוא בזכותם. בזכות חיילינו האמיצים, בזכות הנופלים שמסרו נפשם להגנה על המדינה. טוב, לקראת החגים נערכנו בכול המישורים, אנחנו באמת בחודש של חגים, כדי שיהיו חגים קהילתיים ובטוחים. נושא הניקיון, הגינון, וכמובן בתחום הביטחון. אני מודה באמת למנהלי המחלקות ולעובדים שלנו שדאגו שהחגים יעברו בשמחה ובבטיחות לתושבים, היו לנו הרבה תגובות טובות. מידעון להבים. חזרנו לנוהל ישן של מידעון ואנחנו באמת ניצר מידעון כזה לטובת התושבים כול מספר חודשים, וזה חולק לכול בית בערב ראש השנה. במידעון היה מידע על מה שנעשה ביישוב, סיפורים ראשוניים. ואנחנו, כמו שאמרתי, המידעון, התפקיד שלו לחבר את הקהילה ושהקהילה תכיר את הדברים שקורים ביישוב. אירועי החגים. נאמני הרחוב חילקו דבש ברחובות וערכו מפגשים מגבשים. היה לנו טקס חגים מרגש בבית ספר להבים, היו סיורי סליחות לירושלים, פעילויות תרבות לילדים לראש השנה, ובסוכות סוכה בקהילה עם המון-המון ממתקים. אחד הסיפורים,

* מדברים ביחד.

אלעד ארזי: אני לא סתם אומר, כי היה דיון חי, דיון על הממתקים בסוכה, אז, את חג הסוכות סיימנו,

עופר לוי: ממתקים, כי נתנו לילדים, התלוננו על זה ש-

אלעד ארזי: כן. את חג הסוכות סיימנו בהקפות שניות בבית הכנסת תפארת להבים עם מאות משתתפים מהקהילה. היה שמח, מחבר, באמת, תודה למארגנים, לוועד בית הכנסת תפארת, למתנ"ס להבים. היה

נוצר על ידי SUMIT



שמת, מרגש. ומיד לאחר סוכות חזרנו לטקסי 7 באוקטובר. היישוב שלנו ציין את הטבח של ה-07/10 ומלחמות ברזל ב-5 אירועים שונים. בבית הספר, בטקס יישובי, בכלניות בכיכר, בשיחה לבני הנוער, ובערב שירה בפאב הקהילתי. כול האירועים היו מרגשים, נוגעים ללב, ומחזקים. החובה שלנו כיישוב וכקהילה, לזכור את הנופלים, להמשיך את סיפורם, לחבק את משפחותיהם ולפעול כדי לקום יחד, לחזק את המדינה ואת החברה. אי אפשר כמובן שלא לציין את 2 בני היישוב שלנו, שגם אותם הזכרנו בכול הטקסים. חידון התני"ך היישובי. בשנה שעברה עלו 16 ילדי בית הספר לשלב הגמר בחידון בשלהי המלחמה עם איראן בחודש יוני. שלב הגמר בוטל. פגשתי את הילדים המתוקים יחד עם נריה פנחס, מנהל החידון, ומנהלת בית הספר, מנהלת מחלקת חינוך, מנהלת המתני"ס, ומנהלת הספרייה. הענקנו להם תעודה ושי. הילדים שלנו מתוקים ומקסימים, הם התרגשו מאוד. פאלאס להבים. תגנו גם החודש 5 שנים לפאלאס. להבים היא קהילה רב-דורית ולפאלאס מקום חשוב במענה לוותיקי היישוב. נמשיך לפעול יחד ולחשוב על מיזמים משותפים נוספים, בקרוב מאוד ערב לניצולי השואה, נכון? אורי? גם בשיתוף פאלאס להבים. טריאתלון להבים. בין החגים שמחנו לארח ביישוב את תחרות הטריפל, טריאתלון. מפה, כול הכבוד לנציגי ההורים של קבוצת המולטי שהפיקו את האירוע בעזרת צוותי הרשות. העלאת מודעות לאנשים עם צרכים מיוחדים. היום אחר הצהריים התקיים הפנינג ברחבת המתני"ס בנושא העלאת מודעות לאנשים עם צרכים מיוחדים. לראשונה הקצינו תקציב ייחודי לתוכנית שנתית בנושא. חייב לומר, אמרתי גם בפני כול הקהל, תודה רבה למירית ולכול השותפים. יש לנו גם השנה רכז נגישות, ניר, אב הבית של המתני"ס, הוא רכז נגישות של המתני"ס, וכמו שמירית אמרה, יש לנו עוד לאן להתקדם אבל אנחנו בכיוון. טוב, עדכונים נוספים. חתמנו על הסכם לשיתוף פעולה עם מרחב מועדון החברים, שהוא עוגן יישובי חשוב, ונמשיך לפעול יחד לתת מענים איכותיים לתושבי להבים. שיווק השכונה החדשה. לאחר, באמת, עמל רב, פגישות, דיונים, ממנכ"ל רמ"י לשר האוצר, לשר השיכון, באמת הצלחנו לגרום לכך שהשכונה החדשה תשווק רק למשרתי המילואים. זה המעט שאנחנו יכולים להחזיר לאוכלוסייה המוערכת. וכ-200 נרשמים קיבלו מגרשים. לכן גם החלטנו לעשות כנס,

ברוריה אליעז: מה משמע רק 'קיבלו מגרשים'?

אלעד ארזי: הם זכו. הם הגישו הצעה,

ברוריה אליעז: כן.

אלעד ארזי: הגישו, והם ישלמו סכום ויקנו את המגרש.

ברוריה אליעז: אה, אבל הם משלמים כמו כולם? אין להם הנחה?

אלעד ארזי: הייתה. הייתה הנחה.

ברוריה אליעז: קטנה?

אלעד ארזי: הייתה הנחה, כן.



עופר לוי: זה לכולם?

אלעד ארזי: ברור, זה היה חלק מה-

ברוריה אליעז: לא, להם הוא אומר,

עופר לוי: יש מחיר. רשאים לגשת רק משרתי מילואים ולכולם המחיר יחסית מוזל.

ברוריה אליעז: כול המשרתים.

עופר לוי: כן.

ברוריה אליעז: כן, אבל הוא אומר שהמגרשים שלהם, ביחס למגרשים שלא שלהם, הם מוזילים יותר.

אלעד ארזי: הם קיבלו מחיר מסובסד, כן, נכון.

ברוריה אליעז: אבל רציני?

אלעד ארזי: הכול יחסי,

ענבר כהן: לא, לא, רציני.

אלעד ארזי: הכול יחסי.

ענבר כהן: לא מאוד משמעותי, בסדר? 100-150 אלף שקל בסוף, משהו כזה.

עופר לוי: יותר נמוכים ממחירי השוק כרגע.

ברוריה אליעז: בטח שמגיע להם יותר.

ענבר כהן: בסדר, אבל זו לא הייתה החלטה, ברורה, אבל זו לא החלטה רשותית.

אלעד ארזי: לא, לא, היא יודעת.

ברוריה אליעז: לא, אני יודעת. אני יודעת. אני אומרת את ההערה למי שצריך להגיע אליה, לאוזניים של מי שצריך.

יוסי ניר: אם הוא מקשיב.

אלעד ארזי: טוב, אז נושא צביון היישוב,



יוסי ניר: אם הוא מקשיב.

אלעד ארזי: נושא,

ברוריה אליעזר: כן, הוא מקשיב.

אלעד ארזי: חלק מזה זה כמובן, גם הנושא של השיווק הזה זה חלק מנושא צביון היישוב והאופי שלו שמעסיק אותנו. אני התחייבתי שנפעל כדי לשמור על היישוב כמוקד של ציונות ומצוינות בנגב ואנחנו נמשיך לעשות זאת. גם הפנייה לעבודה עם רשויות המס. היא חלק מזה, אבל היא לא רק. צריך בסוף לומר, ואני אומר את זה בצורה ברורה, יישוב להבים הוא יישוב שומר חוק, וכמובן הפנייה היא לכולם, לכול אזרחי ותושבי להבים.

עופר לוי: אז יש צעדים מעשיים? או שיש,

אלעד ארזי: יש צעדים מעשיים. שאי אפשר לפרט אותם.

עופר לוי: אוקיי, אז הרשות, מעבר לפנייה שלנו, יש כבר החלטות וצעדים?

אלעד ארזי: יש צעדים,

עופר לוי: של רשויות המס?

אלעד ארזי: משמעותיים,

עופר לוי: אוקיי.

אלעד ארזי: של רשויות המס. בסדר? כולל נתונים שהמועצה הייתה צריכה להעביר, לרשויות המס. טוב, הצבנו בחניית המועצה 4 עמדות טעינה לרכבים חשמליים, נחתמה אמנה ליער הקהילתי בלהבים עם קק"ל, ובנוסף מתוכנן פארק מתקני עץ ושביל אופניים סובב להבים, אנחנו אמורים לקבל במהלך החודש האחרון, הקרוב, סליחה, הרשאה תקציבית של מעל 2 מיליון שקל, כשהמועצה היא זו שבעצם תצא למכרז לפתח יער, פארק מתקנים מעץ. סיפרתי לכם על זה, אז זה יעבור דרכנו, אנחנו כרגע מחכים להרשאה מקק"ל, כמו שחיכינו להרשאה מרמ"י לגבי הפאדל. אז ברגע שתהיה הרשאה אנחנו כמובן נביא את זה לאישור, נפתח תב"ר, ונצא עם זה לביצוע. והדבר, כמובן, שהוא יהיה בשיתוף קק"ל, מלא, תהיה ועדה עם קק"ל, הם ירצו להיות חלק מאלה שמחליטים אילו מתקנים יהיו כדי לשמור על היער, כהווייתו. הרעיון זה לא להפוך את זה להיות עכשוו יורו-דיסני. טוב. בנושא הביטחון, אני אומר שהיה אירוע ירי בתחנת הדלק. יותר מאירוע אחד. אבל באמת בשבועות האחרונים, בשבוע, לפני שבוע וחצי היה אירוע ירי. הטיפול עבר לימ"ר נגב. אנחנו מעודכנים. היה פה פורום ביטחון לפני, מתי זה היה? שלשום?



שירי בן שחר: שלשום.

אלעד ארזי: היה פורום ביטחון, עם מפקד תחנת רהט, ועם השוטרים, ועם מג"ב, וכולם. וחברי הפורום, ודנו בנושא הביטחון היישובי, איך אנחנו דואגים לחזק את נושא הביטחון ותחושת הביטחון. אנחנו מקווים בקרוב מאוד לקבל בשורות טובות ממשד, המשרד לביטחון פנים, לתקציב בכול הנושא הפיזי והטכנולוגי, והתשתיות ביישוב שלנו, אני כמובן אעדכן כשזה יהיה, זה אמור להיות בקרוב. משטרת רהט ממשיכה בגלי מעצרים, גם ברהט, גם בתראבין, ואני יכול לומר ששיתוף הפעולה איתם הוא באמת יוצאת מן הכלל. הקמנו יחידת כיבוי אש, אנחנו בשלבי הקמת יחידת כיבוי אש יישובית, שתופעל על ידי כוח מתנדבים. כשברגע שהכיתה תוקם אנחנו גם נקבל רכב כיבוי ייעודי, שזה ישפר משמעותית את זמני התגובה ויחזק את המענה שלנו למקרים כאלה ואחרים.

ענבר כהן: אני יכולה להגיד רגע משהו אם סיימת את הדיווח?

אלעד ארזי: כן.

ענבר כהן: הערה קטנה על הדיווחים עצמם, בסדר? כי במועצה יש כול הזמן המון-המון, אנחנו תמיד מדווחים רטרוספקטיבית, ובמועצה עצמה אתם עושים מלא-מלא עבודה של הפקת לקחים, סביב אירועים קהילתיים, סביב ענייני ביטחון, סביב, כמעט כול דבר שקורה כאן גם מבוקר באיזשהו אופן. וכול הביקורת שנעשית סביב הדברים במועצה בסוף לא בא לידי ביטוי בדיווח עצמו, וחבל. א', כי יש הרבה תהליכי הפקת לקחים ולמידה לאירועים עתידיים, שאנחנו לא מכירים אותם ולא חשופים, ואת מרבית הדברים שאתה מדווח, יש מלא אמצעים נוספים שהם מדווחים במהלך, בשוטף של הרשות.

אלעד ארזי: כן.

ענבר כהן: אז א', אני חושבת ששווה לחשוב גם על המקום הזה, וכן להביא את הדברים, גם את תהליכי הפקת הלקחים לציבור עצמו, ולפעמים גם לנו יש מה להגיד על האירועים שנעשים, וזו הזדמנות גם לפתוח את זה לחברי המליאה, כדי לנסות לשמוע אם יש דברים שאפשר לחשוב מחדש, לעשות אחרת. אני אתן סתם 2 דוגמאות, 3, שנראות לי משמעותיות לחשוב דרכן. אחד, היה טקס מקסים של ה-7 באוקטובר. אנחנו כן דיברנו אחר כך בדיעבד על כמה הוא היה מתאים לכלל שבט הצופים, ויש מקום בעיניי לחשוב מחדש מה ההתאמות הגילאיות שאנחנו מאפשרים לילדים להיחשף לתכנים עצמם, סתם כמחשבה בטקסים להבא. הטריאתלון בלהבים היה מהמם, מהמם, וזו הפקה שכקהילה היינו יכולים להרים אותה הרבה יותר גבוה אם היינו עושים לה יח"צ, יחסי ציבור מתוגברים בשבועות קודם, אני כן אגיד שיצא פרסום כמעט כול יום לטריאתלון, אבל אני לא חושבת שמישהו בקהילה הבין שזה, א', אירוע ברמה ארצית, ב', זה אירוע תחרותי מהמם, כמות האנשים בסוף מכול הקהילה שנהנתה מהתוויה שהייתה שם הייתה יחסית קטנה, וחבל כי זה באמת היה אירוע יוצא דופן. גם הטריאתלון העממי שחשף מחדש את הטריאתלון היה קטן ממה שהיינו יכולים להגיע אליו, שווה היה לחשוב מחדש, ועם מירית דיברתי ארוכות, גם אתמול, על האירוע של היום של הצרכים המיוחדים, שגם, זה משהו שהקהילה שלנו, מבחינה ערכית, סופר תומכת בו, הוא סופר חשוב

נוצר על ידי SUMIT.



כמה שאנחנו רוצים לתת לילדים שלנו. אמרתי למירית עוד אתמול בערב, היה חייב לנסות לסנכרן את זה עם הפעולה של הצופים, שאולי תיעשה במקביל, שהתכנים בצופים יהיו דומים, שהחשיפה של הילדים לפחות תהיה לחלק מהדברים,

אורי אלימלך: היה ניסיון.

ענבר כהן: איד?

אורי אלימלך: היה ניסיון.

ענבר כהן: אני יודעת, אני יודעת.

מירית בן אשר: פעמיים אפילו,

* מדברים ביחד.

ענבר כהן: אני יודעת.

אורי אלימלך: אני פשוט לפני זה,

ענבר כהן: אני יודעת,

מירית בן אשר: גם אתמול זה נוסה.

ענבר כהן: אני יודעת שהיה ניסיון, אבל אני חושבת שחייב להתעקש על המקומות האלה כי הם באמת מדהימים ואפשר להרים את האירועים בקהילה בסוף הרבה יותר גבוה. סתם, 3 נקודות למחשבה להחזיק בראש. ודבר אחד אחרון על השירות הדיגיטלי. השירות הדיגיטלי עולה למסכים כמו שהוא יוצא אלינו בהודעות, כשיש שם מלא מלל באותיות קטנות. א', זה מסיח תשומת לב של הנהגים, וב', אתה לא תופס את הפואנטה של זה. השילוט הדיגיטלי, לפחות במה שאנחנו מפרסמים כרשות, צריך להיות מותאם למשהו שיקפוץ בקלות לעין של התושבים ולא יהיה רב מלל, כי אתה לא עוקב אחרי זה, חבל. זהו, סיימתי.

אלעד ארזי: טוב. טוב, אני עובר לסעיף מספר 3,

שירי בן שחר: רגע, אני יכולה להגיש משהו?

אלעד ארזי: בטח. אה, עכשיו את רוצה?

שירי בן שחר: אני חושבת שכדאי,

אלעד ארזי: בסוף.



שירי בן שחר: אבל שגית, צריך להציג אותה.

אלעד ארזי: אוקיי.

שירי בן שחר: אז כולכם, אני מניחה, שמעתם שאני אסיים את תפקידי בעוד מספר שבועות. אני חייבת לומר שזו החלטה לא פשוטה שקיבלתי. יש פה מועצה מיוחדת, קהילתית מאוד, חזקה בכך שיש בה הרבה מאוד אנשים אכפתיים. לפעמים האכפתיות הזאת גורמת גם ככה למחלוקות, אבל אני חושבת שהכוח של המקום הזה הוא באחדות ובראייה המשותפת, אל הטוב המשותף של היישוב הזה. אני פה קצת מעל שנה ואני נהנית לראות את הכוח הקהילתי הזה. לצערי אני אצטרך לסיים, בחרתי לסיים בעוד מספר שבועות. הסיבה היא סיבות אישיות שלי בבית. בוודאי שלא סיבות אחרות. יש פה הרבה אתגרים ויש פה התקדמות עצומה שנעשתה בשנה האחרונה, וגם חצי האחרונות, אני מניחה, ואני אפקיד את התיק המשמעותי בידי שגית, שתחליף אותי, אחרי שתסיים את התהליך, אבל היא המיועדת תחליף אותי. אז זו עוד לא פרידה, יש לי עוד כמה שבועות פה. וכמו שמי שיצא לי לעבוד איתו רואה, הרכבת דוהרת במלוא הכוח גם ככה כשזה אוטוטו מסתיים. אבל היה חשוב גם לעדכן כי אתמול נודע לי שיש כמה חברים פה שלא ידעו אפילו על זה שאני מסיימת, אז חשוב לעדכן את זה בצורה הזאת, הפורמלית, ואני עוד פה.

עופר לוי: אני אשמח,

* מדברים ביחד.

עופר לוי: אפשר להתייחס?

צחי אוזן: תודה רבה.

מירית בן אשר: ממש, תודה.

עופר לוי: אז אני רק רוצה לציין שלגמרי זכינו בשנה שעבדת איתנו, בתור מי שישב איתך בלא מעט ועדות. אז מאוד מוערכת התרומה שלך, המקצועיות, הדברים שקידמת. גם הרגישות ויחסי אנוש, וברור שזה, שוב, אני ראיתי אותך גם בסיטואציות שתמיד ידעת איך להתחבר ולגשר, ולהימנע גם מ-, להוריד להבות במקומות שזה, בקלות היו יכולות לבעור. אז באמת, תודה רבה, ותודה על התרומה שלך, וזה היה לעונג לעבוד יחד. והרבה-הרבה בהצלחה לשגית, שבטוח גם שתמשיך,

ברוריה אליעז: אז היום אנחנו מדברים? או אנחנו נדבר במשהו יותר חגיגי?

אלעד ארזי: לא, אנחנו לא, אני תכננתי, עוד לא פרידה היום, אבל,

שירי בן שחר: לא, רק הודעה,



* מדברים ביחד:

אלעד ארזי: היא הודיעה, זו לא הפרידה.

שירי בן שחר: אז בואו נעשה את זה,

לורן אבישר-אביטן: טוב, נבוא עם דברים כתובים.

אלעד ארזי: כן.

שירי בן שחר: אני לא טובה בפרידות, אז,

3. אישור שם שכונת פסגות

אלעד ארזי: טוב. טוב, סעיף מספר 3, אישור שם לשכונת פסגות, שעבר את כול התהליך ה-,

שירי בן שחר: רגע, אתה,

אלעד ארזי: אז איפה מיכל? מיכל? אישור שם השכונה.

מיכל זלכה: אישור שם השכונה,

* מדברים ביחד:

מיכל זלכה: בהתאם לחוק, כדי לשנות שם של שכונה נדרש לכנס את ועדת השמות שהוקמה. ולבצע פרסום ולאפשר למי שרוצה להתנגד לשמות, למיטב ידיעתי, לא הוגשו התנגדויות,

שירי בן שחר: לא הוגשו התנגדויות, פרסם 30, ובעיתונות ארצית.

מיכל זלכה: וכעת מה שהמועצה נדרשת זה בעצם לאשר את המלצת ועדת השמות.

שירי בן שחר: המועצה תאשר ולאחר מכן זה נשלח למשרד הפנים, לאישור האחרון. זאת אומרת, זה התהליך. ברגע שיאושר סופית על ידי משרד הפנים השם יקבע כשכונת פסגות. אבל זה נתון קודם כול לאישורכם. הצבעה.

אלעד ארזי: חברים, שכונה פסגות?

מיכל זלכה: פה אחד?

אלעד ארזי: מי בעד?



מירית בן אשר: בטח.

אלעד ארזי: כולם בעד?

שירי בן שחר: פה אחד.

אלעד ארזי: טוב.

ברוריה אליעז: ולזכות ממליצת השם, קודם לכול.

מירית בן אשר: ענבר.

ענבר כהן: אני?

ברוריה אליעז: ממליצת השם.

אלעד ארזי: היא?

מירית בן אשר: בטח.

ברוריה אליעז: את כתבת פסגות.

ענבר כהן: מה פתאום.

אלעד ארזי: זו לא ענבר, לא ענבר.

ברוריה אליעז: בוועדה.

ענבר כהן: זו באמת לא אני.

ברוריה אליעז: אני ישבתי איתך בוועדה כשאמרת פסגות.

ענבר כהן: רגע, אני רק אגיד,

אלעד ארזי: שנייה, אני אגיד לכם מי באמת המליצה על השם, זו לא, על זה, זה לא שלה.

ענבר כהן: פסגות זה ממש לא שלי, אני רק דחפתי אותו פנימה,

אלעד ארזי: חברים, פסגות,

ענבר כהן: אבל זה לא היה הרעיון שלי בכלל, זה רעיון של שירי.



אלעד ארזי: מי שהביא את זה זו שירי, ו-?

שירי בן שחר: אתי באה ואמרה,

ענבר כהן: יפה. טוב.

ברוריה אליעז: אבל כשישבנו בישיבה,

ענבר כהן: אבל זה, רגע, לא, זה לא היה כזה.

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעז: ואני הבינתי שהשם פסגות, שנאמר על ידך,

ענבר כהן: בסדר, אבל זה,

ברוריה אליעז: הוא השם שאת מציעה.

ענבר כהן: לא, לא, אני ממש לא...

אלעד ארזי: לא, לא.

ברוריה אליעז: את לא אמרת דברים בשם אומרם.

ענבר כהן: אני בכלל, אנחנו עברנו, בוועדה עצמה היה תהליך שבכלל עבר דרך הציבור, בסדר? לציבור היו הצעות רבות. בתוך ההצעות של הציבור עלו 2 השמות שהיו, אני לא זוכרת אפילו מה הם היו...

ברוריה אליעז: שירי, את מכניסה לנו שמות והולכת.

ענבר כהן: ואז זה היה,

שירי בן שחר: רק לטובה.

ענבר כהן: כמחשבה, על הריס או פסגות וכזה, ומשם זה בא, אבל זו ממש לא אני. אני רק השחלתי אותה בסוף.

ברוריה אליעז: טוב. זה לא נאמר בישיבה אז לא ידעתי.

אלעד ארזי: טוב.



ברוריה אליעזר: תודה על השם. הוא יפה. אני הצעתי אחר ולא קיבלו.

עופר לוי: זה נכון שהציעו גם אלטשולר שחם?

ברוריה אליעזר: גם, אה,

מירית בן אשר: אני הצעתי.

ברוריה אליעזר: גם את הצעת שם יפה.

מירית בן אשר: יובלים. נכון.

אלעד ארזי: טוב, אני מתקדם. עדכון תב"רים.

החלטה: המליאה אישרה פה אחד את שם שכונת פסגות.

4. עדכון תב"רים:

4.1. פתיחת תבר 456 – פרויקט חינוך סביבתי לשנים 2025-2027 על סך 55,290 ₪ . 49,761 ₪ מימון משרד להגנת הסביבה + 5,529 ₪ מימון קרן לעבודות פיתוח

אלעד ארזי: פתיחת תב"ר 456, פרויקט חינוך סביבתי לשנים 2025-2027 על סך 55,290 ש"ח. 49,761 מימון משרד להגנת הסביבה, 5,529 מימון קרן עבודות פיתוח. מי בעד? כולם בעד פתיחת התב"ר? כולם בעד.

החלטה: המליאה אישרה פה אחד על פתיחת תבר 456 – פרויקט חינוך סביבתי לשנים 2025-2027 על סך 55,290 ₪ . 49,761 ₪ מימון משרד להגנת הסביבה + 5,529 ₪ מימון קרן לעבודות פיתוח.

אלעד ארזי: "פתיחת תב"ר להסכם פיתוח פסגות"?

מירית בן אשר: כן.

אלעד ארזי: לא, זה לדעתי פה,

ימית לוי: סעיף הבא זה הפאדל.

אלעד ארזי: הבא, הנושא, זה הפאדל.

4.2. פתיחת תב"ר 457 – הקמת שלושה מגרשי פאדל (שרונית) – על סך 1,258,185.62 ₪ במימון רשות מקרקעי ישראל



אלעד ארזי: פתיחת 457, הקמת 3 מגרשי פאדל, על סך 1,258,185.62 במימון רשות מקרקעי ישראל. כולם,

מירית בן אשר: ... זה מקושר לפסגות, כן?

אלעד ארזי: מה?

מירית בן אשר: זה מקושר לפסגות, הפאדל.

ימית לוי: לא, לשרונית.

צחי אוזן: לא קשור, לא, לא, רשום, אבל זה לשרונית.

אלעד ארזי: שרונית. זה שרונית.

מירית בן אשר: אה, כי היה רשום פסגות ב-,

שירי בן שחר: שרונית-פסגות.

ימית לוי: כתוב שרונית בסוגריים.

אלעד ארזי: שרונית. כולם בעד? עופר? כולם בעד. ברוריה, את בעד?

ברוריה אליעז: כן.

ימית לוי: נכון, כתוב ב-,

אלעד ארזי: נכון, נכון,

ימית לוי: היא צודקת, כתוב ב-,

אלעד ארזי: יש שם איזו כותרת לא נכונה, כן.

ימית לוי: היא צודקת, יש טעות ב-, זה.

החלטה: המליאה אישרה פה אחד על פתיחת תב"ר 457 – הקמת שלושה מגרשי פאדל (שרונית) – על סך 1,258,185.62 ₪ במימון רשות מקרקעי ישראל.

4. פתיחת תב"ר 458 – מוסדות ציבור פסגות – על סך 1,195,762 ₪ במימון רשות מקרקעי ישראל



אלעד ארזי: פתיחת תב"ר 458, מוסדות ציבור פסגות, על סך 1,195,762 במימון רשות מקרקעי ישראל. כולם בעד?

ענבר כהן: מה זה?

אלעד ארזי: זה תב"ר כללי שאנחנו מקבלים כסף על מוסדות ציבור, אין לו שימוש ייעודי, אין לנו כול כך כוונה להשתמש בזה כרגע. נכון? זה תב"ר כללי של כסף שאנחנו מקבלים על ה-,

ימית לוי: כן, זה על חשבון הפיתוח של השכונה החדשה,

אלעד ארזי: על חשבון של הפיתוח של השכונה,

ימית לוי: פסגות,

אלעד ארזי: אין לזה כרגע,

ימית לוי: כאשר חלק מהתקציב של הפיתוח מיועד אך ורק למוסדות ציבור. זה הסכום שכרגע קיבלנו הרשאה, 1.2 מיליון,

אלעד ארזי: זה לא כסף שאתה יכול להשתמש בו למשהו אחר. רמ"י מיעדים אותו, רק מוסדות ציבור.

ימית לוי: רמ"י מחייבים אותנו לפתוח,

מירית בן אשר: בנייה-הקמה? או שיפוץ-תחזוקה? יש איזה יעד?

אלעד ארזי: בגדול זה בנייה-הקמה.

ימית לוי: בעיקר הקמה.

אלעד ארזי: כולם בעד? כולם בעד.

החלטה: המליאה אישרה פה אחד על פתיחת תב"ר 458 – מוסדות ציבור פסגות – על סך 1,195,762 ₪ במימון רשות מקרקעי ישראל.

4.4 פתיחת תב"ר 459 – עמלה גולבלית פיתוח שכונת פסגות – על סך 9,125,117 ₪ במימון מקרקעי ישראל

אלעד ארזי: פתיחת תב"ר 459, עמלה גולבלית פיתוח שכונת פסגות, על סך 9,125,117 ש"ח במימון מקרקעי ישראל. אם מישהו רוצה הסבר אני אסביר. או שכולם יודעים?

מירית בן אשר: כן, מה המגבלות של השימוש בכסף הזה?

אלעד ארזי: אני אסביר, בסוף זאת עמלת תכנון. אנחנו היום בעצם יוצאים, אנחנו בתהליך מכרזי של בחירת חברה מנהלת. החברה המנהלת, לאחר שתיבחר, תתחיל לקחת, מה שנקרא תחתיה, יועצים לתכנון את השכונה. כול חשבון עובר כול חודש אישור אצל רשות מקרקעי ישראל, זה לא כסף שהמועצה יכולה להחליט לבנות איתו בניין או לתת אותו לחוגים. הוא אך ורק לשכונה, מיועד אך ורק לתכנון השכונה, והוא עובר אישור של רמ"י... תודשי, כול סוף חשבון. אז זהו. זה כדי לתכנון את השכונה, כדי שאותם חבר'ה שאמורים לבוא לגור, יהיה להם איפה לבוא לגור.

עופר לוי: אבל מה זאת אומרת 'תכנון'? התכנון המקורי הוא, הכול הוא מתכנן מחדש?

אלעד ארזי: לא, התכנון, אין לנו תכנון מפורט לשכונה, יש תכנון,

עופר לוי: לשרונית לא הייתה תוכנית שכונה מפורטת? אוקיי.

אלעד ארזי: תכנון עקרוני. פה זה עכשיו ממש לרדת לרזולוציות. הכול, איפה יעבור קו האינסטלציה, איפה יעבור,

עופר לוי: וזה לא משהו שהחברה המפתחת עושה? זה,

אלעד ארזי: זאת החברה המפתחת.

עופר לוי: אה, אוקיי, אז זו החברה המפתחת.

אלעד ארזי: אתם יודעים מה? יש פה משהו חסר שאני כן צריך להסביר.

ענבר כהן: כן.

אלעד ארזי: זו נקודה מאוד חשובה, זה באמת, זה גם חשוב שהציבור יבין את זה. מה שהיה בעבר לא יהיה בלהבים, אנחנו עכשיו משנים צורת עבודה. מבני תעשייה שהיו בעצם, הם אלה שהיו החברה המפתחת, המנהלת, לא יהיו יותר בשכונות הבאות, או בשכונה הזו. אנחנו יוצאים לחברה מנהלת שהיא תהיה תחת המועצה והיא נותנת דין וחשבון לרשות, ולא לרשות מקרקעי ישראל. שזה, כמובן,

מירית בן אשר: בגלל זה ההרשאה,

אלעד ארזי: זה יתרון אדיר,

מירית בן אשר: היא נתנה לנו על הכסף הזה.



אלעד ארזי: נכון, זה יתרון אחד אדיר, והיתרון השני כמובן זה היכולת של הרשות להרוויח מזה כסף. כי היום, כשנפתח את ה-705 של שכונת שרונים, אנחנו נראה שיש סעיף כמה מקבלת החברה המפתחת, כמה היא מרוויחה מזה שהיא מנהלת. ובגלל שהמועצה מנהלת, אז היא, יוסי, אתה מפריע לנו.

יוסי ניסן: לך אני מפריע?

אלעד ארזי: כן, אתה מפריע, אני מדבר. התשובה היא כן. אז פה אנחנו נוכל לקחת חלק מהאחוזים האלה לטובת הרשות, שהרשות תרוויח את הכסף. אז יש פה חיסכון גם של כסף שהרשות תוכל להנות ממנו. זה מה שעומד מאחורי הרעיון. זהו, אז כולם בעד: 9,125,117.

החלטה: המליאה אישרה פה אחד על פתיחת תב"ר 459 – עמלה גלובלית פיתוח שכונת פסגות – על סך 9,125,117 ₪ במימון מקרקעי ישראל.

5. פתיחת חשבון עו"ש עבור פרויקט פיתוח שכונת פסגות בבנק מרכנתיל

אלעד ארזי: פתיחת חשבון עובר ושב עבור פרויקט פיתוח שכונת פסגות בבנק מרכנתיל.

מירית בן אשר: זה בשביל...

אלעד ארזי: זה שיהיה לנו חשבון בנק. לא.

שירי בן שחר: זה מחוייב.

אלעד ארזי: כולם בעד? מחוייב? פתיחת חשבון בנק?

מירית בן אשר: זה לא חלק מהתב"ר?

ברוריה אליעז: מה זה?

מירית בן אשר: צריך להצביע גם על זה?

ברוריה אליעז: מה זה?

ימית לוי: כן, כן, אנחנו חייבים,

אלעד ארזי: לדעתי צריך להצביע, כן. פתיחת חשבון בנק צריך להצביע.

ברוריה אליעז: זה לא דבר.



אלעד ארזי: לא, לא, פתיחת חשבון בנק. לטובת השכונה, לטובת הפיתוח של השכונה. כן? כולם בעד?

ברוריה אליעז: צריכים?

אלעד ארזי: כן.

ברוריה אליעז: צריכים חשבון בנק?

אלעד ארזי: צריך.

ברוריה אליעז: אפשר בלי?

אלעד ארזי: בסדר.

החלטה: המליאה אישרה פה אחד על פתיחת חשבון עו"ש עבור פרויקט פיתוח שכונת פסגות בבנק מרכנתיל.

6. דוח רבעוני מספר 2 לשנת 2025.

אלעד ארזי: טוב, אני עובר לסעיף מספר 6, דוח רבעוני מספר 2 לשנת 2025. שלחנו אליכם, לבקשת ברוריה באמת, שלחנו, קיבלת, נכון?

ברוריה אליעז: כן, כן. תודה.

אלעד ארזי: אז היה רק לעדכון, זה לא אישור,

ברוריה אליעז: אבל אחר כך, זה לא היה בדיוק זה והרבה יותר מאוחר עדכנו נכון.

ענבר כהן: מה?

ברוריה אליעז: זה בסדר.

אלעד ארזי: בסדר? טוב. אז אני מתקדם, נכון? אני לא צריך,

ענבר כהן: לא משנה, זה דוח שדיברנו עליו.

אלעד ארזי: שמואל, אין על זה הצבעה או משהו? זה עדכון.

שמואל לביא: לא.



אלעד ארזי: טוב.

7. ועדות – החלפת תפקידיו של מר יוסי ניסן בוועדות המועצה: מכרזים, ביקורת וועדת משנה לתכנון ובניה (אישור עקרוני) – תתכנס מליאה לתכנון ובניה

אלעד ארזי: ועדות. החלפת,

ענבר כהן: לא צריך לאשר אותו?

אלעד ארזי: לא.

ימית לוי: לא...

אלעד ארזי: ועדות, החלפת תפקידיו של מר יוסי ניסן,

עופר לוי: כן, רק שנייה, אין שום הסבר לגבי הדוח הרבעוני?

ענבר כהן: עשינו את זה,

אלעד ארזי: היה.

ענבר כהן: בישיבה קודמת.

אלעד ארזי: במועצה הקודמת.

עופר לוי: אוקיי. אה, אוקיי.

אלעד ארזי: ואז ביקשתם רק לקבל את הפירוט.

עופר לוי: אה, אוקיי, אוקיי, זה אותו דוח שדיברנו עליו?

אלעד ארזי: כן.

ענבר כהן: כן.

אלעד ארזי: טוב.

ברוריה אליעז: לא ביקשנו רק לקבל, ביקשנו התקדמות אחרי שנקבל.

אלעד ארזי: יוסי ניר, אני מבין נכון? יוסי, תקן אותי, אתה לוקח 2 ועדות?



יוסי ניר: לא. אני כתבתי לך שאני חבר בוועדה ולא יושב ראש ועדה.

אלעד ארזי: לא, לא אמרתי יושב ראש.

יוסי ניר: אז מה?

אלעד ארזי: אמרתי, אתה בעצם תיכנס ל-2 ועדות, נכון?

יוסי ניר: כחבר בוועדה.

אלעד ארזי: כן, כן.

יוסי ניר: כן.

אלעד ארזי: זה מה שאמרתי, ועדת מכרזים,

יוסי ניר: כן.

אלעד ארזי: וביקורת.

עופר לוי: אני הבנתי שבאתר המועצה,

אלעד ארזי: אה, לא. בוועדת משנה לתכנון ובנייה. 3 ועדות.

עופר לוי: כן.

אלעד ארזי: נכון?

מירית בן אשר: אז אני יוצאת מביקורת?

עופר לוי: אני ראיתי שבאתר המועצה מופיע ש-,

אלעד ארזי: אישור עקרוני.

מירית בן אשר: אז אני יוצאת מביקורת?

אלעד ארזי: זה ביניכם, אם את רוצה להישאר.

מירית בן אשר: לא, כי אם הוא לא יו"ר אז מי היו"ר?

עופר לוי: את היית ממלאת מקום, כן.



מירית בן אשר: נכון, אז צריך יו"ר. אין לי בעיה לצאת.

ענבר כהן: עופר יושב בוועדת ביקורת.

עופר לוי: מה שיוסי מחליט.

אלעד ארזי: זה תלוי בכם.

עופר לוי: כי מצוין באתר שהוא יו"ר כרגע.

אלעד ארזי: אז מה שתחליטו, עופר, ביניכם, מה שתחליטו.

עופר לוי: אז מה ש-,

שירי בן שחר: איזה ועדות?

יוסי ניר: אני חבר בוועדה, לא יו"ר.

עופר לוי: אוקיי.

שירי בן שחר: ועדת ביקורת, יוסי ניר?

עופר לוי: אם אין התנגדות ואין קופץ אחר אז,

אלעד ארזי: אין לי בעיה.

עופר לוי: מבחינתי זה בסדר להיות יו"ר.

אלעד ארזי: טוב.

מירית בן אשר: תתחדש.

אלעד ארזי: אז,

ענבר כהן: רגע, עופר, אז אתה יו"ר ביקורת?

אלעד ארזי: כולם בעד?

ענבר כהן: שירי.

עופר לוי: מה?



שירי בן שחר: מה? שנייה, אני רושמת.

ענבר כהן: עופר, יו"ר ביקורת,

אלעד ארזי: עופר יו"ר ביקורת, ויוסי ניר נכנס,

ענבר כהן: ויוסי ניר יהיה כחבר ועדה.

אלעד ארזי: לוועדת ביקורת, כחבר,

מירית בן אשר: אז אני יוצאת מוועדת הביקורת.

אלעד ארזי: לוועדת מכרזים,

ענבר כהן: כן.

אלעד ארזי: ולוועדת תכנון ובנייה כאישור עקרוני, בסדר?

יוסי ניר: כן.

אלעד ארזי: כולם בעד? כול מה שאמרתי?

שירי בן שחר: מה עם ועדת מכרזים?

אלעד ארזי: אמרתי.

ענבר כהן: הכנסנו את יוסי ניר.

אלעד ארזי: אמרתי ועדת מכרזים.

שירי בן שחר: אז גם הוא? אוקיי.

אלעד ארזי: אמרתי.

עופר לוי: ותודה למירית שהשתתפה כממלאת מקום במספר לא קטן של ישיבות,

מירית בן אשר: מעולה, חוויה.

עופר לוי: זה הרבה שעות.

ברוריה אליעז: עכשיו הוא מדבר מהכובע של היו"ר.



מירית בן אשר: בהצלחה.

עופר לוי: לא, זה,

החלטה: המליאה אישרה פה אחד את החלפת תפקידיו של מר יוסי ניטן בוועדות המועצה. פרופ' עופר לוי ישמש כיו"ר ועד ביקורת, ומר יוסי ניר ישמש כחבר בוועדת מכרזים, ועדת ביקורת, וועדת משנה לתכנון ובנייה כאישור עקרוני.

9. תבחינים לוועדת תמיכות 2026

אלעד ארזי: טוב, סעיף מספר 8. תבחינים לוועדת תמיכה. שירי.

שירי בן שחר: יש לנו את זה?

ברוריה אליעז: לא דנים יותר היום ברבעון?

שירי בן שחר: בוא רגע, תנו לי רגע להתחבר שם, אתה רוצה לדלג נושא? או שזה הנושא,

ברוריה אליעז: לא דנים יותר היום ברבעון?

יוסי ניר: לא, לא.

שירי בן שחר: שאילתה. בוא נעבור לשאילתה, אני בינתיים אתחבר.

עופר לוי: הוא אומר שהציגו את זה בדיון של ה-

אלעד ארזי: טוב. אז אני עובר לשאילתה.

ברוריה אליעז: אמרנו שזה לא מספק אותנו ואנחנו רוצים שישלחו לנו,

אלעד ארזי: עופר, ברוריה.

ברוריה אליעז: כדי שנדון. אני ביררתי, אם הבנתי נכון, עם החברים שלי, והם אומרים שגם הם הבינו כמוני. כיוון שאתה עובר הלאה לדבר חדש, נושא הדוח הרבעוני, שקיבלנו אותו, ששאלתי אותך למה זה לא נשלח. כפי שתבדקו את עצמכם בפגישה הקודמת, נאמר כך. נאמר כך, ככול שזיכרוני לא מטעה אותי ולכן היה לי כול כך חשוב. אנחנו לא היינו מרוצים מזה שזה לא נשלח בזמן ולכן אמרנו שאנחנו מסרבים לדון בזה, כי אנחנו לא יודעים מה לדון. ואז נאמר מצידיכם שאנחנו רק מציגים את זה ונדון בפעם הבאה. תן לי לסיים. כך נאמר ואפשר לבדוק אותי. אפשר לבדוק אותי.



אלעד ארזי: בוא נדון, לא, בוא נדון, יש לך מה,

ברוריה אליעז: אבל רגע, אני רק רוצה לראות שאני זוכרת עדיין, הראש עובד.

יוסי ניר: יש פרוטוקול, אפשר לראות את הפרוטוקול.

ענבר כהן: ... תנשום.

ברוריה אליעז: ואז חיכינו לזה כי רצינו לדון. ולכן אתמול בערב גם לא הסתדר לאנשים, אבל בכול זאת כולם עשו מאמץ, באו מהמרכז וזה, וישבנו כדי להבין מה קורה בדוח ואם יש לנו על מה לדבר. ויש שם על מה.

אלעד ארזי: אז יאללה, בואו נדון.

ענבר כהן: בסדר.

ברוריה אליעז: אז זהו, אז תעלה.

אלעד ארזי: אה, אני לא ידעתי שיש מה לדון על זה.

ברוריה אליעז: אז תעלה את זה לדיון.

אלעד ארזי: הנה, העליתי.

6. דוח רבעוני מספר 2 לשנת 2025

ברוריה אליעז: אוקיי. בבקשה. מי רוצה? בסדר גמור.

אלעד ארזי: בוא נדון.

ברוריה אליעז: אוקיי. מי,

אלעד ארזי: יש לך שאלות?

ברוריה אליעז: כן, יש שאלות, מישהו רוצה לפתוח? אף אחד לא רוצה לפתוח? לא,

אלעד ארזי: לא, לאף אחד אין שאלות.

ברוריה אליעז: טוב. הייתה לנו שאלה אחת עקרונית, שאנחנו נמצאים בגירעון של 636 אלף שקל ברבעון, נכון?

אלעד ארזי: מה פתאום?

ענבר כהן: מה?

ברוריה אליעז: לא היה ככה?

אלעד ארזי: מה פתאום?

ענבר כהן: לא..

ברוריה אליעז: לא בדקת את זה ככה?

ענבר כהן: מה פתאום?

ברוריה אליעז: לעומת,

אלעד ארזי: מה פתאום? אנחנו לא בגירעון.

ברוריה אליעז: לעומת דצמבר. לא אמרנו את זה כך?

יוסי ניר: כן.

ברוריה אליעז: כן. אז תגיד שכן. בדק את זה מהנדס אלקטרוניקה, אז הוא יודע חשבון יותר טוב ממני.

ימית לוי: המספר 656 שמופיע בדוח,

אלעד ארזי: שמה?

ברוריה אליעז: כן.

ימית לוי: זה העברת עודפים משנים קודמות לתקציב הרגיל. זה המספר 656, אותו ראיתם שם.

יוסי ניר: 656, כן.

ימית לוי: זה לא עודף ולא גירעון בדוח השוטף, אלו עודפים שנקבעו בשנים קודמות,

ענבר כהן: בשנים קודמות.

ימית לוי: ואנחנו פה במליאה גם אישרנו,

צחי אוזן: למה זה מוצג בצד הנכסים אבל?



ברוריה אליעז: חברה, אי אפשר להבין, אני רוצה שוב לומר,

ימית לוי: כי עודף הגירעון חושב,

ברוריה אליעז: אני רוצה ש-,

ימית לוי: זה לא בנכסים.

ברוריה אליעז: שוב, לומר דבר שתיקחו לתשומת ליבכם. היה לנו קשה מאוד לשבת 5 אנשים שמבינים,

ימית לוי: לא, זה בהתחייבויות.

צחי אוזן: לא, פה. "סך הכול נכסים".

ברוריה אליעז: עוד משהו בהבנת הנקרא,

ימית לוי: כי זה,

ברוריה אליעז: ואי אפשר, באופן שהעניין מדווח לנו,

צחי אוזן: אם זה היה מופיע למטה היה יותר קל לנו להבין ואז אין התנגדות.

ברוריה אליעז: להבין מספיק.

ענבר כהן: ברוריה, שנייה, אנחנו דיברנו על זה הרבה פעמים ואת צודקת במה שאת אומרת, אבל ימית חייבת להגיש את הדוח הרבעוני באופן הזה למשרד הפנים.

עופר לוי: אבל צריך ביאור,

ענבר כהן: נכון,

עופר לוי: ביאור...

ברוריה אליעז: אבל אני לא משרד הפנים, אני צריכה להבין את זה.

ענבר כהן: ובמקביל יש לנו שאלה,

ברוריה אליעז: להם יש פקידים שמיומנים באיך להבין,

ענבר כהן: בסדר.



ברוריה אליעז: אני לא משרד הפנים ולא פקידה שלהם.

ענבר כהן: בסדר, ובמקביל שאלנו,

צחי אוזן: לא, על זה היא מדברת.

ענבר כהן: האם ניתן באיזשהו אופן להציג את זה גם כאיזושהי טבלה שתאפשר לנו תכנון מול ביקורת, כדי שיהיה יותר נגיש.

ברוריה אליעז: נכון, ביקשנו שזה יוצג, שנבין.

ענבר כהן: בסדר.

ברוריה אליעז: אז אני רוצה לחזור ולומר, אם אתם עדיין, אם אנחנו הגענו לנקודה עקרונית שהפריעה ועכשיו אומרים לי שצריך לקרוא את זה אחרת זאת אומרת שלא קיבלנו מענה. למרות שחיכינו חודש אנחנו לא יודעים לקרוא את זה. אי אפשר להבין ככה את העניינים. והיו 5 אנשים, ועכשיו אני מקבלת חיזוק גם מ-,

יוסי ניר: ענבר.

ברוריה אליעז: מענבר. שהציעה הצעה, את אומרת שהצעת שזה יהיה בצורת טבלה? מה אמרת? ענבר, את איתי? את אמרת שהצעת שזה יהיה בצורת טבלה. לא קיבלנו שום ביאור. אני עדיין, אם אתם אומרים, שכול ה-5 טעו אצלנו ולא קראנו נכון שזה גירעון של 636,

יוסי ניר: 656.

ברוריה אליעז: כמה?

יוסי ניר: 656.

ברוריה אליעז: טוב, אז אני אפילו הקלתי, אז זה 656. בגירעון,

צחי אוזן: זה לא גירעון, זה לא גירעון שוטף.

ברוריה אליעז: אז אם זה לא ואנחנו, 5 אנשים, הבנו שכן, כול מה שמדווחים לנו בלי ביאור לא מובא.

ענבר כהן: ברוריה.

עופר לוי: ביאור זה אומר גם,



ענבר כהן: ברוריה,

עופר לוי: שאם יש פערים, התייחסות לאיפה שיש פערים גדולים.

ברוריה אליעז: לא מובן, אנחנו לא יודעים.

ענבר כהן: עופר.

עופר לוי: איזשהו הסבר,

ברוריה אליעז: אז על מה? אנחנו לא,

עופר לוי: שנייה, כן.

ענבר כהן: שנייה, רגע, דקה.

ברוריה אליעז: אנחנו לא רוצים לשבת כמו מטומטמים וכול פעם,

ענבר כהן: שנייה, ברוריה.

ברוריה אליעז: שיגידו לנו ישיבה אחר ישיבה 'אתם לא מבינים, זה אחרתי'. אז תעשו בבקשה שנבין.

ימית לוי: אבל זה לא נאמר בשום שלב, שיש פה את הגירעון.

ברוריה אליעז: שתעשו שנבין, הרי גם אנחנו,

אלעד ארזי: אבל אני חושב,

ענבר כהן: ברוריה.

אלעד ארזי: שנייה רגע, שנייה.

ברוריה אליעז: עוד יכולים להתמודד עם מה ש-,

אלעד ארזי: ההסבר,

ברוריה אליעז: בר הבנה.

אלעד ארזי: ברוריה, ההסבר שהיה פה, היא הסבירה את הדות בצורה מאוד-מאוד ברורה ונהירה.

ענבר כהן: נכון.



אלעד ארזי: אמנם אני לא מהנדס אלקטרוניקה,

ברוריה אליעז: לך, לך.

אלעד ארזי: אני רק מהנדס אזרחי, אבל זה,

ברוריה אליעז: אם זה היה,

אלעד ארזי: ברוריה, אני לא,

ברוריה אליעז: אם זה היה ברור,

אלעד ארזי: אבל אני לא קטעתי אותך.

ברוריה אליעז: לא היינו מבקשים שוב.

אלעד ארזי: אבל אני לא קטעתי,

ברוריה אליעז: לא היינו מבקשים שוב.

אלעד ארזי: אבל ברוריה, למה את קוטעת אותי כשאני מדבר?

ברוריה אליעז: אני לא קוטעת, אני כבר,

אלעד ארזי: אז תמתיני שנייה.

ברוריה אליעז: זאת הערת,

אלעד ארזי: אז תמתיני שניה. לא צריך, לא צריך.

ברוריה אליעז: הכנסה.

אלעד ארזי: אין בזה צורך. היא הסבירה פה לכולם את הדוח בצורה מאוד-מאוד ברורה. ואם לא,

ברוריה אליעז: לא.

אלעד ארזי: שנייה. ואם לא הבנת, היה לך עכשיו, הדוח נשלח לדעתי לפני שבועיים?

ברוריה אליעז: אז ישבתי.



אלעד ארזי: שנייה. יכולת בשבועיים האלה להגיד לימית, להרים לה טלפון, לקפוץ אליה, להגיד לה ימית, אני עדיין לא מבינה פה משהו, משהו לא ברור לי, והיית מקבלת הסבר ברור.

ברוריה אליעז: אוקיי.

אלעד ארזי: אז זהו, לבוא להגיד לי,

ברוריה אליעז: אוקיי, מישהו,

אלעד ארזי: 'אתמול בלילה ישבתי על הדוח ועכשיו אני לא מבינה',

ברוריה אליעז: אבל אתה עושה עכשיו דבר שלא הגון, כי אתה יודע,

אלעד ארזי: למה? למה?

ברוריה אליעז: כי אתה יודע שבשיחה בינינו, כשהיינו ב-,

אלעד ארזי: לפני, בתחילת השבוע.

ברוריה אליעז: כשהיינו בטקס של הכלניות.

אלעד ארזי: נו?

מירית בן אשר: יום ראשון.

ברוריה אליעז: אני אמרתי לך, 'למה לא קיבלנו את הדוח?'

אלעד ארזי: ומה אמרתי לך? שימית תשלח.

ברוריה אליעז: והוא אמר 'שלחתי לפני שבועיים'.

אלעד ארזי: נו?

ברוריה אליעז: אז אתה יודע שאני לא יכולתי לקרוא את זה כי לא קיבלתי, גם עד היום לא רציתי לפרט כששאלת אותי, כי זה מלאה וזה לא מעניין אף אחד כאן, שאני לא קיבלתי את זה, אבל החברים שלי קיבלו את זה. אז החברים שלי שלחו לי את זה בסוף שבוע, ואני עיינתי. וחשבתי שאולי אני קצת 'טומטום' אז אמרתי 'אני אחכה לפגישה', כי איך יכול להיות שאני לא מבינה? אז אתם עכשיו אומרים לי שאחרי שהחברים שלי חשבו שהם מבינים אז הם גם קצת 'טומטומים', כי גם,

אלעד ארזי: אני, חס וחלילה.



ברוריה אליעז: כי,

ענבר כהן: 'טומטוס' זו מילה מאוד יפה.

ברוריה אליעז: עכשיו אני רוצה להגיד לכם, שיש לנו,

ענבר כהן: זו ממש מילה מקסימה, 'טומטוס'.

ברוריה אליעז: שיש לנו סיעה, שאני מכירה את רובה הרבה שנים, ואחד שלא היה בסיעה ואני מכירה אותו גם הרבה שנים, ואחת שהצטרפה לסיעה ועכשיו אני מכירה אותה לעומק, ואני חותמת,

אלעד ארזי: שהם לא 'טומטומים'.

ברוריה אליעז: אני מוכנה להעיד את דברתי,

אלעד ארזי: גם אני.

ברוריה אליעז: שאף אחד לא 'טומטוס'.

אלעד ארזי: גם אני חותם.

ברוריה אליעז: אוקיי. ולפיכך,

*** מדברים ביחד.**

ענבר כהן: זה מהמם, 'טומטוס'.

ברוריה אליעז: ולהפך, הם אנשים חכמים.

אלעד ארזי: על זה אנחנו מסכימים.

ברוריה אליעז: ואפילו מאוד.

אלעד ארזי: טוב. ברוריה.

ברוריה אליעז: יש חלקם שמאוד-מאוד, אז ככה, אם כך, תברייה. בבקשה. אני לא יכולה להתייחס לשום דבר היום מהדוח שקיבלנו.

אלעד ארזי: טוב. טוב, אני ממשיך הלאה.



ברוריה אליעז: לא. אז מה יהיה?

אלעד ארזי: אין 'מה יהיה', זהו, הדוח לא בא לאישור, ברוריה, אמרתי. הוא לא בכלל בא לאישור, הדוח הזה.

ענבר כהן: לא, שום,

ברוריה אליעז: אז אני לא מבינה מה אתם רוצים.

אלעד ארזי: אז הצעתי לך, הנה, אני מציע לך לבוא באחד מימות השבוע, לשבת עם הגזברית, לשבת עם אחד מעובדי, יסבירו לך, אני מבטיח,

ברוריה אליעז: כן.

לורן אבישר-אביטן: יש לי רעיון.

אלעד ארזי: זהו. לא, לא, לא צריך, בוא נתקדם.

ברוריה אליעז: אני מקבלת את ההזמנה ואני רוצה לומר שלא כך צריך לעבוד.

אלעד ארזי: טוב.

ברוריה אליעז: אנחנו יושבים כאן כמועצה כדי להעלות את הדברים בפני המועצה, והמועצה, כגוף, חושב ומהרהר ביחד, ויש אינטראקציה של דברים. ככה צריך לנהוג, לכן החליטו על המועצה, כי אחרת, כי אחרת, היו מחליטים שכול אחד יקבע רבע שעה אצל מי שיכולה לבאר את זה.

אלעד ארזי: טוב.

ברוריה אליעז: אבל זה לא כך.

אלעד ארזי: טוב.

ברוריה אליעז: כך לא צריך להיות, צריך להיות שכאן אנחנו מבינים את זה. כולנו.

ימית לוי: הסקירה שהוצגה במליאה הקודמת הייתה מאוד מקיפה ומאוד ברורה.

אלעד ארזי: ימית.

ימית לוי: לפי דעתי.



אלעד ארזי: אמרתי את זה.

ימית לוי: את מוזמנת אם יש שאלות נוספות.

ברוריה אליעז: טוב.

ימית לוי: אנחנו חשבנו שתכינו אותן להיום, אני מוכנה לענות על כול שאלה.

ברוריה אליעז: אנחנו ביקשנו שזה יהיה היום, שוב, אחרי ששולחים לנו.

עופר לוי: המצגת נשלחה?

ימית לוי: קיבלתם גם,

ברוריה אליעז: שלחו מה ששלחו,

ענבר כהן: לא, לא. המצגת לא הגיעה.

ברוריה אליעז: אני, במקרה,

עופר לוי: ... רק בקשה של ענבר, אבל טוב.

לורן אבישר-אביטן: לא, ענבר ביקשה שזה,

ענבר כהן: לא, לא.

ברוריה אליעז: במקרה אני לא קיבלתי אז זה לא,

ימית לוי: המצגת בזימון.

ברוריה אליעז: זה לא רלוונטי.

ענבר כהן: לא.

ימית לוי: המצגת בזימון.

ברוריה אליעז: כולם קיבלו,

ענבר כהן: לא.

ימית לוי: כן, כן, ב-PDF.



ענבר כהן: נשבעת לך שלא.

ימית לוי: לא בפאזור פוינט, ב-PDF.

אלעד ארזי: טוב.

ברוריה אליעז: אז אני עדיין חושבת, ושיגידו התברים שלי גם מה הם חושבים כאן. אני עדיין חושבת שצריכים להיות, לעשות את זה בקצרה ובחוכמה. להשקיע את הזמן,

ענבר כהן: לא, היא צודקת, זה ברצף של הדוח הרבעוני. צודקת.

ברוריה אליעז: להשקיע את הזמן,

ענבר כהן: היא שמה את המצגת גם.

ברוריה אליעז: להשקיע את הזמן,

ענבר כהן: אני לא ראיתי את זה.

ברוריה אליעז: אם היא חושבת שהמצגת מספקת, שהיא תעבור עליה בעצמה, אני לא ראיתי מצגת. אם היא חושבת שהמצגת מספקת,

אלעד ארזי: היא שם, המצגת.

ברוריה אליעז: אז אפשר,

ענבר כהן: לא, היא לגמרי שם.

ברוריה אליעז: אפשר להראות אותה ולהסביר לנו אותה, ב-,

אלעד ארזי: אבל היא הראתה את זה.

ענבר כהן: אבל היא הראתה את זה.

ימית לוי: אין לי בעיה,

אלעד ארזי: הראתה את זה.

ברוריה אליעז: ההיא? המצגת ההיא?



אלעד ארזי: כן.

ענבר כהן: כן.

ברוריה אליעז: ההיא לא סיפקה אותנו.

אלעד ארזי: מה?

ברוריה אליעז: לא, לא. לכן ביקשנו את המפגש הזה. חבר'ה,

אלעד ארזי: טוב, ברוריה.

ברוריה אליעז: בואו לא נצא מאיתנו תמימים.

אלעד ארזי: ברוריה.

ברוריה אליעז: אנחנו לא תמימים.

אלעד ארזי: בסדר, הדיון,

ברוריה אליעז: אני חושבת,

אלעד ארזי: הדיון, אני חושב,

ברוריה אליעז: אני חושבת ש-

אלעד ארזי: הבנו מה, הבנתי. הבנתי.

ברוריה אליעז: רבע השעה בפעם הבאה שיסבירו לנו. כי זה לא הוכן לפעם הזאת.

אלעד ארזי: אני מתקדם לסעיף 8,

ברוריה אליעז: אז בסדר? הבקשה שלי מתקבלת? מתבקשת?

אלעד ארזי: לא, אנחנו לא נציג את זה עוד פעם בישיבה הבאה, לא, התשובה היא לא.

ברוריה אליעז: למה? סליחה.

אלעד ארזי: את רוצה? אמרתי, את יכולה לגשת אליה, היא תסביר לך. כולם פה הבינו, אני, מי שלא הבין,

ברוריה אליעז: את לא הבנת. את לא הבנת. את תיגשי אליה,



מירית בן אשר: אני אבוא.

ברוריה אליעז: היא תבוא גם לרבע שעה, אתה תבוא גם לרבע שעה.

אלעד ארזי: אה, אתם יכולים לבוא אליה, אמרתי.

ברוריה אליעז: אז כולנו נבוא לרבע שעה.

אלעד ארזי: כן. אין שום בעיה, רבע שעה, קיבלתם.

ברוריה אליעז: בסדר, אז אנחנו נעסיק אותך שעה.

אלעד ארזי: רבע שעה אמרת, לא שעה.

ברוריה אליעז: שעה, שעה, כול אחד יקבל במקום שהוא לא מבין.

אלעד ארזי: אה. אני יעיל. אני מתחיל ביחד.

ברוריה אליעז: עכשיו, לאחר שהתבדחנו, זה רציני?

אלעד ארזי: התשובה היא כן.

ברוריה אליעז: זה לא רציני. זה לא רציני.

אלעד ארזי: הייתה מצגת מסודרת, מאורגנת, הכול היה ברור ונעים.

ברוריה אליעז: זה לא רציני.

אלעד ארזי: טוב, אני ממשיך לסעיף הבא, של שאילתות. אנחנו אחרי זה נחזור לוועדת תמיכות כי אורי צריכה ללכת.

11. שאילתות

אלעד ארזי: אז קדימה. מי שאל? עופר, אתה רוצה להקריא את השאילתה שלך?

ברוריה אליעז: השאילתה?

עופר לוי: כן. אני יכול להתייחס שקיבלתי פניות מחברים במועדון מופת. וזה במסגרת הפעילויות של 55 פלוס, אם אני לא טועה.



אורי אלימלך: לא.

עופר לוי: אז,

אורי אלימלך: זה לא במסגרת 50.

עופר לוי: אוקיי.

ברוריה אליעז: מופת, נו. קוראים. מועדון הבוקר שפה.

עופר לוי: והבנתי שגם היו, שזה, היו פניות למועצה, אבל הבטחתי שאני כן אעלה את זה ולכן העליתי בשאלתה ש-, שוב, להבנתי, דרך מועדון מופת מקבלים תקציבים דרך הרווחה לפעילויות של הגיל השלישי. ולהבנתי התעריף עלה מ-100 שקל למשתתף לחודש ל-250, שזו לא החלטה שלנו. נשמח אחרי זה, אם אני טועה במשהו, שתתקני אותי, אבל הבנתי שהמחיר עלה. ועלו כמה טענות, טענה אחת לגבי זה שלפי הבנתי שלפי התקנון של מועדון מופת ניצולי שואה זכאים להנחה והם לא מקבלים אותה, ונטען ש-, אמרו לי, עוד פעם, אני מעלה את זה ואם זה לא ככה אני אשמח לשמוע, שנטען שיש, שכמעט כולם ניצולי שואה, או משהו כזה, אז זה לא אפשרי, או שיש הרבה ניצולי שואה. התלוננו גם על זה שנדרש, כדי לקבל הנחה נכסים לפרטיות, שצריך להגיש תדפיסים מעבר לציון של משכורת ומקורות הכנסה, אז נדרש להגיש תדפיסים של חשבון בנק וזה גם מפריע לחלק מהאנשים שם. וגם אמרו שיחסית מרגישים שהפעילויות שהיו, ציפו לקבל יותר תמורה ויותר פעילויות ומרגישים אולי שזה דווקא הפוך, יחסית לשנים קודמות. אז זו השאלתה, רציתי לקבל תשובות.

ברוריה אליעז: יש גם עיוורים שדיברו. פנו אלי. לא פנו אליך עיוורים?

עופר לוי: את זה אני לא מכיר, אבל אפשר להוסיף.

ברוריה אליעז: כיוון שאני בתמונה, אני לא רוצה לדבר על זה, אבל פנו גם עיוורים, שתדעו.

שירי בן שחר: חברים.

עופר לוי: אז אני,

ברוריה אליעז: שמגיע להם הנחות.

שירי בן שחר: בוא ניתן לאורי,

עופר לוי: קיבלתי יותר מפנייה אחת, אני מעלה את זה, ואני אשמח גם בהתייחסות בתשובות,

שירי בן שחר: בוא ניתן לאורי לענות על השאלה.



אורי אלימלך: אוקיי. אז אני אתחיל בעל-פה ואני גם אקריא את הדברים שכתבתי לשירי על השאילתה. קודם כול, אני מבינה ששינויים זה דבר שהוא לא פשוט. בסדר? בוודאי לא לאנשים בגיל השלישי. כול שינוי זה קצת, זה יוצר איזושהי תזוזה שהיא לא נעימה. יחד עם זאת, כול השירותים שאנחנו מפעילים פה בלהבים, שהם באמצעות המחלקה לשירותים חברתיים, הם שירותים של משרד הרווחה ואנחנו כפופים להוראות ולהנחיות של המשרד. אז חובת הגבייה, גביית סכום ההשתתפות העצמית מהמשתתפים במועדונים נעשית בהתאם להוראות של משרד הרווחה. התנאי לתקצוב, עוד פעם, זה גם חלק ממה ש- התנאים של המשרד, העברת 6 חודשי עובר ושב, תלושים, פיקדונות, חסכונות,

עופר לוי: זה עדיין להנחה...

אורי אלימלך: לא, לא.

עופר לוי: או, לא?

אורי אלימלך: לא, ל-.

עופר לוי: של כולם?

אורי אלימלך: לבדיקה, כן, לבדיקה,

עופר לוי: אוקיי, אה.

אורי אלימלך: של הזכאות, זה יכול להיות מ-45 שקלים עד 250 שקלים, בהתאם להכנסה של המשתתף במועדון.

עופר לוי: אוקיי.

אורי אלימלך: עכשיו, המועדונים בלהבים, יש 2 מועדונים, בסדר? יש 3 מועדונים אבל אני אתייחס רק ל-2 שאנחנו מדברים עליהם. יש את מועדון מופת ויש את מועדון קפה אירופה, אוקיי? מועדון קפה אירופה הוא בעצם מועדון לניצולי שואה, מועדון מופת זה המועדון שמופעל במתכונת שהיום 2 המועדונים מופעלים. אנחנו פה, יחד עם המועצה, זה היסטורי, החלטנו להשוות את התנאים של 2 המועדונים. זאת אומרת שכל החברים שמגיעים למועדון, בסך הכול 70 אנשים, יקבלו את אותם שירותים. וזה אומר את אותם חוגים, את אותם מענים, את אותן פעילויות, את אותן ביטחון תזונתי שאנחנו נותנים, את כול מה שאנחנו נותנים ל-35 אנשים שנמצאים במועדון מופת, שהוא התקציב הגדול, יקבלו גם החברה שנמצאים בקפה אירופה,

עופר לוי: וכמה יש בקפה אירופה?

ברוריה אליעז: ולא כתוב קפה אירופה בחוזר?



אורי אלימלך: לא כתוב, נכון.

ברוריה אליעזר: אז אתם צריכים להתייחס,

אורי אלימלך: רגע.

ברוריה אליעזר: בואו נהיה נורא הוגנים.

אורי אלימלך: רגע, ברוריה.

ברוריה אליעזר: צריך להתייחס באמת לדברים,

אורי אלימלך: אבל לא סיימתי.

ברוריה אליעזר: ולא ליפות אותם, אני נורא לא רציתי לדבר על הסעיף הזה, כי,

אורי אלימלך: נכון, ברוריה.

ברוריה אליעזר: כי,

אורי אלימלך: את מדברת, אבל רגע.

ברוריה אליעזר: משום שאני משתתפת,

עופר לוי: משום שהם זכאים להנחה.

ברוריה אליעזר: אני משתתפת בחוגים לציור והתעמלות בבוקר, שם. וכיוון שאני כאן תברת מועצה אני לא רציתי להתייחס לזה, אבל אי אפשר כש-, מצפים ממני, כי אני נציגה, אז אי אפשר כשאני שומעת דברים שהם לא, בכלל רחוקים מהדיוק, כדי שאני לא אומר את זה בלשון גסה אחרת. ו-, ו-, הולכים מסביב ולא אומרים דוגרי. יש דוגריות. הדוגריות היא החוזר שהצבתם בפני האנשים. החוזר שהוצב בפני האנשים אומר שלא. הוא אומר שבדירוג מסוים של הכנסות משלמים X, בדירוג של מעל 12 אלף שקל משלמים את הדרישה הכי גבוהה, שהיא 250 שקל, ויש סעיף, ומה מקבלים תמורת על זה? על התמורה אני לא אדבר כרגע, אני רוצה לפתוח את זה, אם לא תגיעו להסכמה אז אני אפתח גם את עניין התמורה,

יוסי ניר: רגע, למה לא לדבר על התמורה?

ברוריה אליעזר: אז אני אדבר על זה עוד מעט. אבל לא כרגע, כרגע אני רוצה לגמור את המשפט,

שירי בן שחר: אנחנו במסגרת שאילתה רק,



ברוריה אליעז: את המשפט. והחלק השני של החוזר עוסק בלא קפה אירופה ולא שום כינוי של שום מסגרת. עוסק בהנחות עם תמורה לכמה עולה ההנחה לניצולי שואה ולעיוורים. עניין העיוורים בכלל לא נדון בתוך הקבוצה. ולא, אי אפשר, תביבי. ואי אפשר שלא לקרוא את כול פרטי החוזר או לא לראות אותם. אז בבקשה, אם מקיימים את החלק הראשון של החוזר, וגובים מה שגובים לפי הטבלה, מקיימים את כול החוזר, כלשונו. כי אם לא רוצים להקל בפניות אל המועצה מטעם המועדון, אנשי המועדון, אז גם לא יכולים לקחת את הזכות מאלה שצריכים לקבל את ההנחות כלשונם. זה דבר אחד. ודבר שני, אמר לי חברי, אני לא ראיתי את זה, שהוא קרא, בתקנון של מה שמגיע למועדון מופת, והוא הראה לי את זה בכתובים, חברי, יוסי,

יוסי ניר: זה כתוב באתר, באתר של משרד הרווחה.

ברוריה אליעז: יוסי ניר, באתר, של?

יוסי ניר: של משרד הרווחה.

ברוריה אליעז: של משרד הרווחה, מה מקבל מועדון מופת. ולצערי, שידעו כאן חברי המועצה, מועדון מופת התחיל בזמנו כשהוא עוד, אני לא יודעת אם הוא היה מופת, אני על זה מודה, לא יודעת פשוט. כשהוא היה בדגנית שילמו מעט מאוד. כשעברו לכאן, וזה כבר נקרא מופת, שילמו 40 שקל, שזה נורא מעט, אני לא אומרת, זה סמלי, אבל אני מספרת לכם מה קרה, דברים כהווייתם. אחר כך זה עלה ל-70 שקל, ואני מספרת לכם את זה כי נורא מצפים ממני שם האנשים, אומרים 'את הנציגה שלנו, אם את לא תדברי מי ידבר?', ולא רציתי לדבר, אבל כיוון ששמעתי את התגובה אני לא יכולה שלא להגיב, כי זה פשוט דורש תגובה. ואז, זה עלה ל-100 שקלים לפני כמחצית השנה, אני לא, אל תתפסו אותי בחודש, אוקיי? אז שילמו את ה-100 שקלים. וככול שהוסיפו, וזאת עובדה, אני, אין לי מה לעשות, אורי, זאת עובדה.

אורי אלימלך: זאת לא עובדה.

ברוריה אליעז: את לא יודעת מה אני אומרת עכשיו.

אורי אלימלך: אני יודעת. שככול שהוסיפו הורידו דברים?

ברוריה אליעז: כן,

אורי אלימלך: לא.

ברוריה אליעז: זאת כן עובדה.

אורי אלימלך: זאת לא עובדה.

ברוריה אליעז: ימי חמישי, אז אני אומרת לך, לך תבדקי.



אורי אלימלך: אני בונה את זה.

ברוריה אליעז: אבל אני שם כול שבוע. את בונה את זה? אז את בונה את זה כשאת לא יודעת שאת מורידה?

אורי אלימלך: לא, אני לא מורידה.

ברוריה אליעז: אז אני רוצה לספר לכם. כול יום חמישי, אנחנו שם 3 ימים, כול קבוצה, 2 קבוצות. אנחנו נהנים,

אורי אלימלך: אוקיי, אוקיי. קודם כול...

ברוריה אליעז: אנחנו נהנים כול פעם שאנחנו באים מספורט, מאוד נהנים. מאוד. אני רוצה להגיד את כול הטוב שיש.

ענבר כהן: ברוריה,

ברוריה אליעז: ואנחנו מאוד נהנים גם מהאמנות,

דובר 1: אנחנו יכולים ללכת הבייתה כבר.

ברוריה אליעז: אז אל תעשו 50 סעיפים בישיבה אם אין לכם זמן.

ענבר כהן: לא, יש לנו,

ברוריה אליעז: תעשו 3 סעיפים לישיבה.

אורי אלימלך: אבל ברוריה,

ברוריה אליעז: באמת, תתנו לאנשים פעם אחת לדבר,

דובר 1: אבל את כול הזמן מדברת,

ברוריה אליעז: מה שכואב להם.

דובר 1: מה, את כול הזמן מדברת.

ברוריה אליעז: ואני מדברת עכשיו בשם אנשים שכואב להם. אז אני מביעה, לא לי. אני, תודה לאל, יכולה לשלם מהפנסיה שלי את מה שנדרש. וזה לא אני. אפילו שבעלי ניצול שואה גם הוא ישלם מהפנסיה שלו את הנדרש אם צריך. אנחנו לא מדברים בשמי ובשמו. אנחנו מדברים בשם אנשים שזה מגיע להם, ואתם יודעים מה? לא יודעת מגיע-לא מגיע. אתם רוצים לקיים לשון חוזר: תקיימו אותו כלשונו לכול אורכו. אל תחליטו

נוצר על ידי SUMT.



במה אתם בוחרים כן לקיים ולא לקיים. ועכשיו לענייננו. הולכים ומורידים דברים. השביעו אותי להגיד את זה אז אני 'מגידה', אני אומרת. בימי חמישי היינו כול פעם נהנים מ-, או הרצאה מוזמנת, או זה, או זה. לצערי, לצערי, מדברים מאוד איכותיים, כמו קונצרט או כמו שחקנית תיאטרון שבאה להקריא סיפור, כיוון שהם עולים יותר, לצערי, אנחנו פוגשים אותם כ-3 פעמים בשנה. דברים אחרים, שהם הם יותר זמינים וקלי השגה, גם כספית,

ענבר כהן: זה לא טוב?

ברוריה אליעז: אני מבקשת שתכבדו ותשמעו, אנחנו מכבדים תמיד כשאתם מדברים.

ענבר כהן: אנחנו לגמרי מקשיבים לך.

ברוריה אליעז: אז תכבדו בבקשה. כי אני עכשיו מדברת מכאבם של לבבות, שם 70 איש, או אולי רק ל-50 כואב, אני יודעת? ואז,

ענבר כהן: ברוריה, אבל את יודעת,

*** מדברים ביחד.**

ברוריה אליעז: רגע, רגע, אני לא סיימתי את הנושא. ואז, העניין הוא שצריך לכבד את זה. 50 מורידים הפעלות. ארוחת בוקר, שהייתה פעם ארוחה, נעלמה. ומה כללה ארוחת הבוקר? קצת עגבניות עם מלפפונים שחתכו, וביסקוויטים, וטיפת גבינה 5%, ותוספת הקפה. אחר כך נשאר רק הקפה. ובמפורש קראתי, מה ש- , זה גם,

יוסי ניר: תגידי, כן.

ברוריה אליעז: זה גם הדליק לי, עוד פעם, את הפיוזים, שלא הציגו בפנינו את מה שהם, אנחנו צריכים לקבל. אורית, אני אומרת לך,

אלעד ארזי: אורי.

ברוריה אליעז: אורי, אורי. אני כול כך אוהבת את האישיות שלך, ואני כול כך חברה איתך, אבל זה לא יתכן מה שקרה. קרה,

אורי אלימלך: ...

ברוריה אליעז: אני לא יודעת מה שעשיתם מול ראש המועצה, אני לא יודעת מה החלטתם, ביחד. אני יודעת שזה לא בסדר, זה לא בסדר, שיש פירוש, רגע. שיש, משרד הפנים מפרסם רשימה שלמה,



יוסי ניר: הרווחה.

ברוריה אליעזר: איך?

יוסי ניר: משרד,

ברוריה אליעזר: הרווחה. סליחה, סליחה, הרווחה. מפרסם רשימה שלמה של מה שמגיע אבל את זה לא אומרים. ואת זה לא נותנים. תשמעו את הרשימה, והיא ארוכה. והיא כוללת מימונים, כמה פעילויות מסוג X, כמה פעילויות מסוג Y, כמה פעילויות מסוג Z. שום דבר לא ראינו מזה, זה בסדר? אוקיי, מה לא בסדר הבא? ארוחת בוקר כלולה, והיא נעלמה. זה בסדר? אוקיי. הלאה. קריאת החוזר שהביאו בפנינו דורשת א', ב', ג', ד'. מקיימים א' ואז אומרים 'אנחנו ניקח את ב' ו-ג' ונחבר אותו ל-א' ונעשה העברה והאחדה', מי שמכם? רוצים לקחת את המקסימום שמגיע, שהחוזר מביא? מי שמכם את ג' ו-ד' להפוך לחלק מ-א' או אחר? לא, זה לא אמרו לכם שמותר לכם. לנו יש כפיפות למה שאנחנו מקבלים. 'אנחנו' כעובדי ציבור, אני אומרת 'אנחנו' כשאני הייתי מנהלת. אהבתי או לא אהבתי, מה אני אעשה? חוזר מנכ"ל דרש. היו לי רק 820 שעות לחלק לכיתות. לא יכולתי להמציא שעה יותר. ולא יכולתי לתת על חשבון. אסור על חשבון התנ"ך להוריד שעה ולתת למתמטיקה. אני יודעת שעשו את זה, אבל זה פשע.

אלעד ארזי: תני לאורי להתייחס.

שירי בן שחר: תני לה לענות.

ברוריה אליעזר: אוקיי.

אלעד ארזי: אורי, את יכולה להתייחס בבקשה לדברים?

אורי אלימלך: כן. כן.

אלעד ארזי: תודה.

אורי אלימלך: אני תוזרת ואומרת, ואני מנסה לסיים את התגובה שלי. יש היום 2 מועדונים,

אלעד ארזי: רק אורי, תגבירי את הקול, לא שומעים.

אורי אלימלך: יש היום 2 מועדונים שפועלים, שעליהם אנחנו מדברים. יש את מועדון מופת, ואני אדבר במספרים.

ברוריה אליעזר: אנחנו מכירים רק את מועדון מופת,

אורי אלימלך: הוא מדבר, רגע, רגע.



ברוריה אליעז: אנתנו לא מכירים שום מועדון אחר.

אורי אלימלך: אבל רגע, דקה, רגע, דקה. אתם לא מכירים שום מועדון אחר,

ברוריה אליעז: את עכשיו מביאה לי,

אורי אלימלך: רגע.

ברוריה אליעז: סיפורים.

אורי אלימלך: רגע. אתם לא מכירים שום מועדון אחר כי אנתנו לא הלאינו אותכם ולא ניסינו לעשות הפרדה,

ברוריה אליעז: אה, לא הלאיתם, תלאי אותנו.

אורי אלימלך: רגע.

ברוריה אליעז: תלאי אותנו בזכויות שלנו.

אורי אלימלך: רגע. אז רגע, אתם מקבלים את הזכויות שלכם,

ברוריה אליעז: לא, לא.

אורי אלימלך: ואני מוכרחה שייכתב פה בפרוטוקול, ואני מוכנה שתבדקו אותי,

ענבר כהן: כתוב הכול.

אורי אלימלך: לא, רגע. משהו שאני רוצה להגיד,

שירי בן שחר: כול מילה נכתבת.

אורי אלימלך: ואני רוצה שזה ייכתב בפרוטוקול. ואני מוכנה,

ברוריה אליעז: אני אמרתי,

* מדברים ביחד.

אלעד ארזי: אבל היא לא הפריעה לך, ברוריה.

אורי אלימלך: רגע. אני מוכנה שכול אחד מחברי הוועדה ילך בכול הארץ, לא רק באזור הדרום,



ברוריה אליעז: מה זה משנה?

אורי אלימלך: רגע,

ברוריה אליעז: אתם הבאתם לי חוזר? אני רוצה לנהוג על פיו. למה הבאתם חוזר,

אלעד ארזי: ברוריה.

אורי אלימלך: לא,

ברוריה אליעז: אבל,

אלעד ארזי: היא לא הפריע לך אבל, תני לה אז שהיא תסיים.

אורי אלימלך: אני לא,

אלעד ארזי: אז תגידי,

ברוריה אליעז: אני רוצה שיענו לי על השאלה שלי,

אלעד ארזי: אבל לך לא הפריעו.

ברוריה אליעז: ולא שילכו עוד סחור-סחור.

אלעד ארזי: ברוריה, אבל לך לא הפריעו.

ברוריה אליעז: אבל אני שאלתי שאלה.

אלעד ארזי: לך,

ענבר כהן: רגע.

אלעד ארזי: לא הפריעו.

ברוריה אליעז: לא לי. לא לי.

אלעד ארזי: לך לא הפריעו.

ענבר כהן: ברוריה. אבל אנחנו מנסים להבין תמונה,

ברוריה אליעז: אלעד.



אלעד ארזי: תני לה בבקשה להתייחס.

ברוריה אליעז: אני מבקשת ממך לשמור על ממלכתיות,

אלעד ארזי: אז תני לה בבקשה לסיים.

ברוריה אליעז: ממלכתיות והגינות.

שירי בן שחר: ברוריה. ברוריה.

ברוריה אליעז: אני ביקשתי תשובה לשאלה מאוד ברורה, שכתובה שחור על גבי לבן.

שירי בן שחר: ברוריה, זה נשמע,

ברוריה אליעז: למה לא נוהגים על פיה, אל תלכו איתנו סחור-סחור ותספרו שיש עוד מועדון, ולא שמעתי עליו ואני לא רוצה לשמוע עליו.

שירי בן שחר: ברוריה,

ברוריה אליעז: אתם מביאים לנו את החוזר של מופת אז אני במופת.

שירי בן שחר: ברוריה,

ברוריה אליעז: אמרתם שאנחנו מועדונים למופת, אני במופת.

אורי אלימלך: את לא יכולה,

ברוריה אליעז: חבר'ה, תדעו לכם שכשאני צודקת אני הולכת עד הסוף. וגם עם התיכון עוד לא גמרת. עם החטיבה.

ענבר כהן: ברוריה. אבל רגע,

ברוריה אליעז: שתדעו, רק שתדעו.

שירי בן שחר: ברוריה,

ענבר כהן: בסדר, אבל שנייה,

ברוריה אליעז: עכשיו ככה, זה לא ייתכן.



ענבר כהן: רגע, אבל תני לה להגיד.

ברוריה אליעזר: זה לא ייתכן שתעשו צחוק מהעניינים.

ענבר כהן: ברוריה,

ברוריה אליעזר: לא, זה לא ייתכן.

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעזר: כן, כי אתם לא מבינים כמה זה כואב.

ענבר כהן: רגע, ברוריה, אבל בואו...

ברוריה אליעזר: זה כול כך כואב. תראו שם 20 ניצולי שואה, ועוד אומרים לי 'אנחנו לא יכולים לתת עזרה לניצולי שואה, כי הם רבים, כי הם 20'. ככה מדברים.

שירי בן שחר: ברוריה.

ברוריה אליעזר: אני מצטטת. אני לא ניצולת שואה אבל אני חיה עם איש כזה, שגדל בגפו בלי הורים, מגיל 4.

אורי אלימלך: אבל,

ברוריה אליעזר: מה זה? מה זה?

אורי אלימלך: 'מה זה' מה, ברוריה?

ברוריה אליעזר: איך מדברים כך עם ניצולי שואה?

אורי אלימלך: מי אמר את זה?

ברוריה אליעזר: מה זה קורה לכם?

אורי אלימלך: מי אמר לך משפט כזה?

ברוריה אליעזר: אם את תרצי את תקבלי תשובות אחר כך, לא פה. אני לא רוצה,

אורי אלימלך: אבל אני באתי לדבר עם חברי המועדון.



ברוריה אליעז: אני לא רוצה להעליב את הבן-אדם, את מי שאמר.

אורי אלימלך: אני באתי לדבר עם חברי המועדון.

ברוריה אליעז: אוקיי. עכשיו אני מבקשת שתעני לי למה ששאלתי ואל תלכי איתי סחור-סחור, עוד פעם. שאלתי למה אני לא מקבלת תשובה?

אורי אלימלך: את תקבלי תשובה, אבל,

ברוריה אליעז: אני לא רוצה תשובות סחור-סחור,

אורי אלימלך: אבל התשובה...

ברוריה אליעז: כי אין לי רצון לשמוע שמסבנים אותי שוב. אנחנו אנשים מבוגרים ואנחנו מייצגים קהילה. הקהילה, בנושא שדנים בה, מאוד-מאוד מרגישה מרומה ובבקשה לענות על השאלה.

מירית בן שחר: ברוריה, תיקחי שלוק בבקשה.

אורי אלימלך: אני חוזרת לתשובה שלי, אני באמת מזמינה את כול אחד מתברי ה-

ברוריה אליעז: היא מזמינה.

מירית בן שחר: שנייה.

אורי אלימלך: את מליאת המועצה,

מירית בן שחר: תשתי רגע שלוק.

אורי אלימלך: ללכת לכול רשות, כול רשות בארץ,

ברוריה אליעז: מה זה מעניין אותי?

אורי אלימלך: ולבדוק מה הם מקבלים במסגרת המועדונים ומה ניתן כאן במסגרת המועדונים, וזה גם באמצעות תקציבים נוספים שקיבלנו מהמועצה, את זה קודם כול אני רוצה לשים פה, לעניין הזה של התכנים. אוקיי?

ברוריה אליעז: ומה אכפת מהם?

*** מדברים ביחד.**



ברוריה אליעז: תסתכלי בבקשה, בואי בריק, כמה הם מקבלים, מה, אני לא מבינה?

לורן אבישר-אביטן: תני לה רק לענות, ברוריה.

ברוריה אליעז: לא אכפת לי מה שמקבלים...

לורן אבישר-אביטן: אני רוצה לשמוע מה היא,

ברוריה אליעז: לא אכפת לי, הבאתם לנו חוזר?

לורן אבישר-אביטן: אנחנו שמענו אותך, אני רוצה לשמוע גם אותה.

ברוריה אליעז: אתם אמרתם שאתם גובים על פי חוזר? זה הכי חשוב היה לכם, הכי חשוב, ושלחתם להחתים כול אדם שיחתום שהוא נותן, הוא מוכן לתת את ה-250 או להראות,

אורי אלימלך: לא, הוא לא.

ברוריה אליעז: או להראות את התלושים, כי הכרתם את המדריכות להחתים אנשים, אל תעשו את זה בשום אופן לפני שאתם מקיימים את כול החוזר.

אורי אלימלך: אפשר גם לסגור את המועדונים...

ברוריה אליעז: אף אחד מאיתנו לא ילד קטן. בוודאי לא אותם 20 ניצולי השואה, שאני לא רוצה שתכניסו טוב-טוב לראש מה אומר המושג.

ענבר כהן: ברוריה.

ברוריה אליעז: ושאתם בכלל לא לוקחים בחשבון, 'אז הם... לקפה', 'אז איחדנו אותם עם האחרים'. תנו להם את הזכויות שלהם, אל תאחדו אותם. תנו להם את כול הזכויות. ואתם יודעים מה? ותוסיפו להם. ותוסיפו להם.

אורי אלימלך: כן.

ברוריה אליעז: כן. ואפילו, ואפילו, אם הם מקבלים פנסיה. כי מה קורה? הם הפסיקו לחיות בפנסיה? יש להם ילדים. ומה הם אומרים לי, התושבים? 'יש לנו ילדים, יש לנו נכדים'. אומרת לי היום, היום, אחת. 'תדעי לך שלי יש', אי אמרה, '7 נכדים ו-5 ילדים. אני מהחשכונות שלי, ממה שהשכרנו, ממה שעשינו, אנחנו חסכנו, חסכנו'. את זה אני צריכה להראות? שיראו את ההשתקפות שלי? אמרתי, 'כן, זה מה שמבקשים מאיתם ה-', נו, שם. הרווחה.



יוסי ניר: משרד הרווחה.

ברוריה אליעז: הם יצטרכו להראות. אז הם אומרים 'בסדר'. 'אז בסדר, הם צריכים ללכת לחשבונות בבנק שלי? הם לא יכולים לוותר ולראות רק את התלוש? כמה שאני חסכתי? מדמי, מבשרי? קיבלתי, היא אומרת, 'מגרמניה X שקלים, Y שקלים, שהשקעתי אותם ואני היום עוזרת ל-7 נכדים', כמה היא אמרה? 7 אני חושבת, ו-5 ילדים. כול אחד מקבל עזרה חודשית, מה הם הולכים לעשות לי חשבון?!. וחבר'ה, תגלו איזו רגישות, ריבונו של עולם. אל תגלו. אתם יודעים מה? אל תגלו. תקראו את הכתוב. בכתוב כתוב שגובים לפי טבלה מסוימת, ואתם לא רוצים להתפשר עליה? בסדר, תגבו לפי הטבלה. ואחר כך, את באות, את באות, תקיימו את כול השאר. אם אתם לא מתפשרים אז הולכים עם כול השאר. וזה לא משנה אם בבויבריק לא מקבלים איזה שיעור התעמלות נוסף. אבל גם אצלנו, בבויבריק, מקבלים שיעורי מחשב ו-AI, התחילו. לא בבויבריק, ב-, אני לא יודעת, במקום אחר.

לורן אבישר-אביטן: לא משנה.

ברוריה אליעז: אחד נותן כך, אחד נותן אחר, וזה לא מעניין אותי. כתוב שצריכה להיות ועדה, ואת זה קראתי מאצלך, ניר. שתיתן את דעתה מה אותם 70 אנשים, אם זה 70 אני לא יודעת, אני לא מתחייבת. אולי 50. מה אותם 50 אנשים מבקשים, צורכים. אני סך הכול די שבעת רצון עם מה שאני מקבלת כי אני מקבלת את הצרכים שלי בציור ובהתעמלות, אז אני שבעה. אחרים לא שבעי רצון. לא מספיק להם. זה שקיצצו להם, הם נורא חיכו ליום חמישי, לזה שהם קצת יוצאים החוצה להרצאה, לקונצרט, לזה, זה לא קיים יותר. לכמה פעמים הוציאו אנשים. אני לא רוצה, שזה לא יישמע שאני באה בביקורת. אני,

ענבר כהן: זו ביקורת.

ברוריה אליעז: לא, לא, בביקורת,

ענבר כהן: את בביקורת.

ברוריה אליעז: בביקורת חריפה כנגד מה שקורה בבוקר.

ענבר כהן: אבל ברוריה,

ברוריה אליעז: אנחנו אוהבים, כולנו, כולנו. כול המועדון, אוהב את המדריכות שלו. מכבד אותן. הן גם כן בין הפטיש לסדן, אנחנו בני-אדם, אנחנו מבינים את זה. אבל ברגע, 'ככה זה', אם זה ככה, אם זה ככה שמוליק, אז תקבעו 2 נושאים. כי יש דברים שלא יכולים לעבור לסדר היום.

ענבר כהן: ברוריה,

ברוריה אליעז: ואני אדבר על זה עד שאני אגמור עם זה.



שמואל לביא: ברוריה,

ברוריה אליעז: וזה לא יתכן,

שמואל לביא: ברוריה, את מדברת מהרגש שלך,

ברוריה אליעז: לא.

שמואל לביא: לא מההיגיון.

ברוריה אליעז: לגמרי...

שמואל לביא: אבל אנחנו מדברים, אבל אני מקשיב לך כבר רבע שעה.

ברוריה אליעז: אבל איך אתה, כמבקר,

שמואל לביא: ברוריה.

ברוריה אליעז: יכול להסכים,

ענבר כהן: תעזוב. ברוריה,

ברוריה אליעז: שאתה לוקח סעיף אחד ולא לוקח סעיפים אחרים?

שמואל לביא: מאה אחוז, אבל,

ברוריה אליעז: למה אתה מסכים לזה?

שמואל לביא: מי אמר שאני מסכים לזה?

ברוריה אליעז: עכשיו אמרת שזה לא הגיון.

ענבר כהן: ברוריה. ברוריה.

ברוריה אליעז: אתה לא הגיוני.

* מדברים ביחד.

ענבר כהן: שמוליק.

ברוריה אליעז: למה? תבדוק אותי.

ענבר כהן: שנייה.

ברוריה אליעז: כתוב, חוזר שקיבלתי.

שמואל לביא: אבל אני לא ראיתי אותו...

ענבר כהן: ברוריה,

ברוריה אליעז: אבל היא ראתה אותו.

שמואל לביא: מה?

ברוריה אליעז: היא ראתה אותו.

ענבר כהן: ברוריה,

שמואל לביא: בסדר.

ברוריה אליעז: והיא לא אומרת שאני לא אומרת לא נכון.

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעז: חבריה, זה לא ילך כך. זה לא ילך.

ענבר כהן: ברוריה, ברוריה, שנייה. כדי שהתמונה תהיה שלמה,

ברוריה אליעז: היא שלמה.

ענבר כהן: רגע,

ברוריה אליעז: אתם רוצים לעוות אותה? אני לא מסכימה.

ענבר כהן: רגע.

ברוריה אליעז: אני הבהרתי לכולם איך,

* מדברים ביחד.

ענבר כהן: אין בעיה. את הבהרת את עמדתך, והיא חשובה,

ברוריה אליעז: לא עמדתך. זה,



ענבר כהן: את המציאות כמו שאת מבינה אותה.

ברוריה אליעזר: לא.

ענבר כהן: אז מה זה?

ברוריה אליעזר: אז זה לא בסדר מה שהבנת. אני הבאתי את המציאות כמו שהיא.

לורן אבישר-אביטן: אז זה מה שהיא אמרה.

ענבר כהן: מעולה.

ברוריה אליעזר: מתבקשת בחוזר,

ענבר כהן: מעולה.

ברוריה אליעזר: ולא כמו שאני הבנתי.

ענבר כהן: מעולה.

אלעד ארזי: אורי,

*** מדברים ביחד**

אלעד ארזי: די, די, אורי, אני מבקש, בבקשה, תקריאי את התשובה שלך, הכתובה. וזה כבר, אנחנו ב-, ה- 10 דקות של כול חבר מועצה פה כבר נהיו 30 דקות. תקריאי בבקשה את התשובה שלך, לא רוצה אינטרפרטציות, תקריאי אותה כלשונה ונתקדם. קדימה.

אורי אלימלך: אז "תנאי ההשתתפות של משרד הרווחה, חובת",

אלעד ארזי: תגבירי את הקול רק אורי, שכולם ישמעו.

אורי אלימלך: "קביעת סכום ההשתתפות העצמית מהמשתתפים במועדוני הגיל השלישי נעשית בהתאם להוראות של משרד הרווחה. תנאי לתקצוב והעברת כול אישורי הבנק. פערי תקצוב והחלטת המועצה להשוואת שירותים. מסגרות ההפעלה. בלהבים כיום פועלים 3 מועדונים לגיל השלישי, המתוקצבים על ידי משרד הרווחה, לענייננו מוצגים נתונים 2 המועדונים העיקריים. מועדון מופת מתוקצב בסכום שנתי של 360 אלף ש"ח, מועדון לניצולי שואה מתוקצב בסכום שנתי של 180 אלף ש"ח. אחידות בשירות. למרות פערי התקצוב המשמעותיים בין המסגרות המחלקה לשירותים חברתיים בשיתוף הנהלת המועצה בחרה לפעול



לטובת המשתתפים ולהשוות באופן מלא את סל השירותים הניתן לכלל חברי המועדון, כ-70 משתתפים בסך הכול. השירותים האחידים כוללים,"

ברוריה אליעז: כמה? כמה שקלים בסך הכול?

ענבר כהן: לא, לא.

עופר לוי: 70 משתתפים.

אלעד ארזי: לא, היא אמורה להשוות.

אורי אלימלך: להשוות,

עופר לוי: כן.

אורי אלימלך: מופת 360 וניצולי שואה מקבל 180.

ברוריה אליעז: ואת ה-,

אורי אלימלך: "השירותים האחידים",

ברוריה אליעז: ואתה משווים,

אורי אלימלך: "השירותים האחידים",

ברוריה אליעז: ואתם משווים,

אלעד ארזי: רגע, ברוריה, תני לה לסיים.

ברוריה אליעז: להשוות זה שווה בשווה, שאתם מוסיפים?

אורי אלימלך: להשוות את כלל השירותים. "השירותים האחידים כוללים מספר זהה",

ברוריה אליעז: בלי טובות.

אורי אלימלך: "של ימי פעילות שבועיים, פעילויות מגוונות, ימי שיא, הרצאות, שירותי הסעות, שירותי רכזות מועדון, וביטחון תזונתי".

יוסי ניר: איזה ארוחות?



אורי אלימלך: "השלמת", בבוקר זה קפה ועוגה ובצהריים זו ארוחה.

ברוריה אליעז: אין עוגה.

אורי אלימלך: יש עוגיות. "השלמת",

*** מדברים ביחד.**

ברוריה אליעז: 'עוגיות', הדיקטים האלה.

אורי אלימלך: "על מנת לאפשר אחידות ברמת שירות גבוהה, המועצה משלימה תקציב נוסף",

ברוריה אליעז: בושה.

אורי אלימלך: "מעבר לחלקה המחויב על פי משרד הרווחה. מדיניות אחידה בהשתתפות עצמית ובזכאות להנחה. תנאי זכאות והשתתפות בהתאם להחלטה על אחידות השירותים. גם דמי ההשתתפות העצמית והתנאים לזכאות הינם אחידים לכלל משתתפי המועדון. בקשה להנחה. נמסר באופן ברור לחברי המועדון, הן על ידי והן בכתב, כי קיימת אפשרות לקבלת הנחה בדמי ההשתתפות. הליך זה נעשה באמצעות פנייה לעובדת הסוציאלית המטפלת ו/או לרכזת המועדון בצירוף המסמכים הנדרשים לבדיקת הזכאות". אוקיי?

אלעד ארזי: טוב.

יוסי ניר: אפשר להבין,

אורי אלימלך: רגע. אני חוזרת ואומרת. יש פה 2 תיקצובים, שכמו שאתם שמים לב, תקציב אחד הוא פי שתיים מהתקציב האחר, לחברים שמשתתפים במועדון. על מנת שכולם יוכלו לקבל את אותו, את אותם תנאים, ואת אותן פעילויות, ואת אותו ביטחון תזונתי, ואת כול מה שאנחנו נותנים, אנחנו השוונו את הכול, אנחנו מצליחים לגייס עוד כספים, גם מהמועצה וגם מגורמים נוספים, ולכן גם... וגם דמי השתתפות,

ברוריה אליעז: גברתי, זה לא מה שכתוב בחוזר.

אורי אלימלך: גם דמי השתתפות,

ברוריה אליעז: את בורחת מהחוזר.

אורי אלימלך: נכון. נכון.

ברוריה אליעז: את בורחת מהחוזר, זה לא מה שכתוב.

אורי אלימלך: אבל גם בחוזר, בחוזר...



ברוריה אליעז: זה לא מה שכתוב.

אורי אלימלך: רגע. אבל,

אלעד ארזי: טוב. כן.

ברוריה אליעז: כול חבר מופת, כתוב בחוזר, שהוא ניצול שואה,

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעז: סליחה. כתוב בחוזר.

שירי בן שחר: אנחנו לא מוכנים לזה אבל, איפה החוזר?

ברוריה אליעז: זה לא אכפת לי מה...

אלעד ארזי: בקיצור, בקיצור, אני יכול לומר, גם,

ברוריה אליעז: זה לא נכון.

אלעד ארזי: גם מהפרספקטיבה שלי, שאני, הייתה לי,

* מדברים ביחד.

אלעד ארזי: בסדר. אני רוצה לומר שהייתה לי פגישה, קודם כול, עם כול חברי המועדון, יותר מפעם אחת, ואני חייב לומר שהפידבקים שאני מקבל, על עבודת מחלקת רווחה, ועל המועדון, ועל הפעילויות, ועל השירות הנהדר שהן מקבלות שם. מדורית בר חן, מדפנה,

ברוריה אליעז: אנחנו מתים על המדריכות,

אלעד ארזי: אבל זה לא יעזור,

ברוריה אליעז: זה לא אומר כלום.

אלעד ארזי: אבל אני מבקש שלא תקטעי אותי, כי זה סתם את מעכבת את הישיבה,

ברוריה אליעז: זה לא אומר כלום מה שאתה אומר.

אלעד ארזי: זה לא יעזור. וכמות,



ברוריה אליעז: כול הדברים, מייפים אותם.

אלעד ארזי: וכמות הפעילויות הרחבה וההשקעה יוצאת מגדר הרגיל, ואני רוצה בהחלט גם לומר פה, אורי, את לא צריכה לספוג את הדבר הזה בצורה הזו, אתן עושות באמת עבודה יוצאת מן הכלל, הנה, אני אומר את זה פה, בפני כולם. זה ש-,

ברוריה אליעז: לא זה מה ש-,

אלעד ארזי: זה ש-,

ברוריה אליעז: לא אמרנו שלא.

אלעד ארזי: זה שמשדד הרווחה,

ברוריה אליעז: לא אמרנו שה-,

אלעד ארזי: אבל ה-, זה שמשדד הרווחה, זה לא יעזור, ברוריה,

ברוריה אליעז: לא אמרנו שההדרכה היא לא טובה.

אלעד ארזי: ברוריה, ברוריה, זה לא יעזור,

ברוריה אליעז: אל תסובב את זה,

אלעד ארזי: זה שמשדד הרווחה,

ברוריה אליעז: שלא תסובב את זה שאני אמרתי שהן לא בסדר.

אלעד ארזי: זה שמשדד הרווחה קיבל,

ברוריה אליעז: אני חזרתי ואמרתי שהן נהדרות.

*** מדברים ביחד.**

ברוריה אליעז: לא אכפת לי מה היא כרגע מספרת לי,

אלעד ארזי: טוב.

ברוריה אליעז: שהיא מקבלת או לא מקבלת,



אורי אלימלך: תקשיבי,

ברוריה אליעז: אכפת לי החוזר שהציגו לנו. והציגו לנו שאנחנו,

עופר לוי: הנחה לניצולי שואה, זו השאלה, כן-לא?

ברוריה אליעז: שאנחנו מועדון מופת,

אלעד ארזי: עופר, אני מזמין אותך,

ברוריה אליעז: אנחנו מועדון מופת.

אלעד ארזי: ללכת לשבת עם אורי, עוד פעם, כי פה זה לא יהיה,

* מדברים ביחד.

אלעד ארזי: אז תנו לה לענות.

ברוריה אליעז: למה אסור לה?

אלעד ארזי: כי היא לא נותנת לה לענות. אמרתי 'תנו לה' לא 'אסור לה'. תני למישהו אחר עוד לדבר פה. את לא נותנת,

ברוריה אליעז: היא קראה הכול,

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעז: היא קראה הכול וזה לא נכון. אתה רוצה ללכת ולשמוע אותה, אתה לא רוצה ללכת ולשמוע את האמת. האמת,

אלעד ארזי: חצי שעה שומעים אותך פה.

ברוריה אליעז: אבל אתה לא מתייחס אליי.

אלעד ארזי: חצי שעה שמעו רק אותך.

ברוריה אליעז: כי אתה לא מתייחס אליי,

אלעד ארזי: אני מתייחס,



ברוריה אליעז: אז אני חוזרת,

אלעד ארזי: זה לא,

ברוריה אליעז: אני נאלצת לחזור לאמת.

אלעד ארזי: האמת שלך, מסתבר שהיא לא האמת.

ברוריה אליעז: לא, זו לא האמת,

אלעד ארזי: מסתבר שזו לא האמת, האמת שלך.

ברוריה אליעז: באמת?

אלעד ארזי: ככה אומרת,

ברוריה אליעז: לא,

אלעד ארזי: כי ככה אומרת מנהלת מחלקת רווחה.

ברוריה אליעז: אבל אתה,

אלעד ארזי: ככה היא אומרת.

ברוריה אליעז: אני לא רוצה להגיד שאתה קשה הבנה, כי אתה לא.

אלעד ארזי: ככה היא אומרת, יכול להיות.

ברוריה אליעז: אתה לא.

אלעד ארזי: יכול להיות שהבעיה היא אצלי.

ברוריה אליעז: אתה מסבן.

אלעד ארזי: ...

ברוריה אליעז: עכשיו ככה, אל תסבן. אל תסבן,

אלעד ארזי: ברוריה, זה לא יעזור.

ברוריה אליעז: עכשיו ככה,



אלעד ארזי: ברוריה, זה לא יעזור,

ברוריה אליעז: זה לא יעזור לך, זה יעזור לי.

אלעד ארזי: ברוריה, את טועה, גם לך זה לא יעזור.

ברוריה אליעז: זה לא,

אלעד ארזי: את טועה.

ברוריה אליעז: זה יעזור לחבריה שלי.

אלעד ארזי: זה גם לזה,

ברוריה אליעז: זה יעזור לחבריה שלי, שישמעו את האמת.

אורי אלימלך: תראו, אני רוצה,

* מדברים ביחד.

אורי אלימלך: יש לי הצעה. מחר בבוקר אני אזמין אותך ואת עופר, ואת יוסי,

ברוריה אליעז: אני לא רוצה להיות כול הזמן להיות מוזמנת.

אורי אלימלך: רגע,

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעז: לא רוצה להיות מוזמנת, רוצה לגמור עם זה פה, שכול המועצה תביע את דעתה.

ענבר כהן: על מה?

ברוריה אליעז: סליחה, באמת, אל תעשי מעצמך אידיוט. את לא. סליחה. את לא,

ענבר כהן: ברוריה.

ברוריה אליעז: את אישה חכמה.

ענבר כהן: ברוריה.

ברוריה אליעז: אז אל תשאל אותי על מה,



ענבר כהן: ברוריה.

ברוריה אליעז: כמו ששאלת קודם.

ענבר כהן: ברוריה, אבל תקשיבי לי,

ברוריה אליעז: כמו שעשית את עצמך קודם.

ענבר כהן: תראי מה קורה לך מבחינה בריאותית,

ברוריה אליעז: לא. לא. אני,

ענבר כהן: זה לא סביר, את...

ברוריה אליעז: אני רוצה להגיד דבר עקרוני, שלא שייך להיום ושלא שייך לתחום הזה, ואני אגיד אותו ברגיעה.

ענבר כהן: יש. את מקצרת לנו את החיים.

ברוריה אליעז: אל תפריעי לי עכשיו, אני מבקשת להגיד דבר עקרוני. אל תפריעי לי, בבקשה. אני מבקשת מהמועצה שדברים המועלים פה לדיון ייגמרו בדיון. ויתנו ולא ישחקו את המשחקים של מי שתומך במי ו- 'אני מחויב ל-'. אני מאוד מבקשת מכם, אני מבקשת מכם. כשמביאים, אומרים שדברים לא מובנים, כמו שהייתה לנו בדוגמה היום, חזרו ושלחו לנו דברים לא מובנים. זה צריך להיגמר פה. זה לא צריך להיגמר בזה שיזמינו אותי. לא צריכים להזמין אותי, צריכים להבהיר פה, סביב השולחן הזה, את העניינים. עכשיו, אני רואה שזאת שיטה, הופכת להיות. כול דבר שלא נגמר, או שאין לכם זמן, אז אל תקבעו 200 דברים. או ש-, או ש-, תלכו אחר כך. איך יש לנו ממשלות שעושות את זה? 'נקים ועדה'. אל תקימו ועדה. אני לא רוצה ללכת אחר כך לקבל הסברים. אני חברת מועצה שרשאית וכול אחד שיהיה נאמן לעצמו, אני מבקשת מכם. ואין כאן עניין של קואליציה-אופוזיציה.

ענבר כהן: ברור.

ברוריה אליעז: אני מדברת,

ענבר כהן: ברור.

ברוריה אליעז: על עניין של שירות לתושב. והובא לאותם תושבים תומר. לא רוצה לדבר מי ישב עם מי, מי השקיע על מי, מי עשה מה, אני רוצה לדבר על העובדות בלבד שכתובות בחוזר.

ענבר כהן: ברוריה.



ברוריה אליעז: לא, אל תפריעי לי. לא, זה, אם היא תגיד 100 פעמים 'ברוריה' זה יהיה מצחיק נורא ואני אפסיק. לא, אני לא אפסיק, אל תגידי לי 'ברוריה'.

ענבר כהן: אבל אני רוצה לדבר.

ברוריה אליעז: אבל אל תגידי.

צחי אוזן: אבל אנחנו רוצים ללכת.

ברוריה אליעז: אז תלך. מה אני אעשה לכם? מה אני אגיד לכם? אז תלכו.

*** מדברים ביחד.**

לורן אבישר-אביטן: תאמיני לי, כואבת לי הנשמה ממה שאמרת. בסדר?

ברוריה אליעז: עכשיו ככה, לא יתכן שחוזר, זו המילה האחרונה.

לורן אבישר-אביטן: אבל אני צריכה לשמוע גם את הצד השני.

ברוריה אליעז: זו המילה האחרונה. אני רוצה שיצביעו על זה.

ענבר כהן: על מה?

ברוריה אליעז: שחוזר, אם לוקחים ומכבדים חלק ממנו, שיכבדו את כולו.

*** מדברים ביחד.**

אלעד ארזי: אם זה לא היה ברור, אני, רק כדי לקדם את הדיון. אם זה לא היה ברור, אני, הנה, בפני פרום המועצה הרחב, מנחה שכול מה שכתוב בחוזר המנכ"ל ייושם במועדון,

ברוריה אליעז: לא המנכ"ל,

אלעד ארזי: בצורה,

ברוריה אליעז: החוזר שהראו בפנינו.

אלעד ארזי: זה נקרא חוזר המנכ"ל. חוזר המנכ"ל ייושם באופן מלא במועדון.

ברוריה אליעז: כן. כולל מה שלא שלחו לנו.



אלעד ארזי: כולל מה שלא שלחו להם. בסדר?

ברוריה אליעז: כן.

אלעד ארזי: כול מה שבחוזר המנכ"ל,

אורי אלימלך: אני רק רוצה להסביר את המשמעות.

ברוריה אליעז: לא, המשמעות לא שיזיקו לנו.

אורי אלימלך: המשמעות,

ברוריה אליעז: אל תספרי לי את זה, כי לא כתוב שם

אורי אלימלך: לא, אני לא,

ברוריה אליעז: שם כתוב שעיוור,

אורי אלימלך: אבל ברוריה, את לא מקשיבה, את לא מקשיבה.

ברוריה אליעז: עיוור יקבל הנחה כי הוא במופת.

אורי אלימלך: המשמעות,

ברוריה אליעז: אז תתני לא מה שמופת,

אורי אלימלך: שאנחנו מקפחים את המועדונים. זו המשמעות.

ברוריה אליעז: תתני לו מה שמופת מקבל.

אלעד ארזי: אני,

אורי אלימלך: אוקיי, יהיו 2 מועדונים, זה מאוד יעזור לנו.

ברוריה אליעז: עיוור מקבל הנחה כי הוא במופת.

לורן אבישר-אביטן: רגע, היא אומרת משהו חשוב.

אורי אלימלך: גם עם התקציב. זה מאוד יעזור לי עם התקציב.

אלעד ארזי: לא, זה יפגע בתושבים, ברור.



ענבר כהן: זה פוגע בתושבים.

אורי אלימלך: בסדר?

אלעד ארזי: זה פוגע בתושבים.

אורי אלימלך: זה פוגע בתושבים.

ענבר כהן: אני רוצה להגיד לך משהו ברור,

אורי אלימלך: ולי זה מאוד יעזור עם התקציב,

ענבר כהן: אורי, שנייה, שנייה,

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעז: התושבים האלה שילמו, שילמו מכיסם, 13.8%,

שירי בן שחר: ראש המועצה,

ברוריה אליעז: ארנונה השנה.

שירי בן שחר: ראש המועצה מסכים,

ברוריה אליעז: מה אתם עוד רוצים מהם?

שירי בן שחר: ראש המועצה מסכים.

ברוריה אליעז: מה אתם רוצים מהם? די.

עופר לוי: אז יש פה הסכמה של כול... ברוריה,

ברוריה אליעז: די, די.

עופר לוי: יש הסכמה,

ברוריה אליעז: יש כסף, אף אחד לא צריך להיפגע, ובטח תלכו לפי החוזר, מי שמכם לא ללכת לפי החוזר?

ענבר כהן: ברוריה. ברוריה.

אלעד ארזי: החוזר מחייב את הרשות?

שירי בן שחר: להפריד את המועדונים?

אורי אלימלך: להפריד את המועדונים. זו המשמעות.

שירי בן שחר: זו המשמעות?

אורי אלימלך: זו המשמעות, זה, עוד פעם,

אלעד ארזי: לא משנה, האם אותה,

ברוריה אליעז: מה אכפת לי...

אורי אלימלך: להפריד את המועדונים.

אלעד ארזי: אבל למה, אבל ברוריה, למה את לא נותנת לי לדבר?

אורי אלימלך: להפריד את המועדונים.

ברוריה אליעז: איזה שטויות, ניצול שואה במועדון מופת,

אורי אלימלך: ניצול שואה לא יהיה במועדון מופת, כי זה לא,

ברוריה אליעז: כי את החלטת?

אורי אלימלך: לא, כי,

** מדברים ביחד.*

ברוריה אליעז: כול מה שדיברתי, את לא קולטת,

ענבר כהן: אז דקה,

ברוריה אליעז: את באמת לא קולטת.

ענבר כהן: מצוין, אז,

ברוריה אליעז: כול מה שדיברתי הערב,

ענבר כהן: אוי, אלוהים.

ברוריה אליעז: זה ציטוט,



אורי אלימלך: אבל ברוריה, אי אפשר ככה לדבר.

ברוריה אליעז: מטופס מועדון מופת.

ענבר כהן: ברוריה.

אורי אלימלך: שנייה.

ברוריה אליעז: שם כתוב,

שמואל לביא: אבל למה את צועקת?

אורי אלימלך: אבל למה את צועקת, ברוריה?

ברוריה אליעז: שהעיוור וניצול השואה מקבל הנחה, במועדון מופת. ומועדון מופת הוא זה שנותן את כול הרשימה שאמרתי לכם,

ענבר כהן: ברוריה, שנייה,

ברוריה אליעז: ואל תעשו את עצמכם לא מבינים.

* מדברים ביחד.

ענבר כהן: אבל את לא נותנת להשלים מילה, את הגשת,

ברוריה אליעז: ... מה יש לך להגיד אחרי זה?

ענבר כהן: אבל תני לי רגע לדבר.

ברוריה אליעז: מה יש לך להגיד אחרי זה?

ענבר כהן: את הגשת למועצה שאילתה. בתוך השאילתה הזאת המועצה אמורה לתת לך תשובה קצרה. לא קבענו חומר, לא למדנו איזה הבדלים,

ברוריה אליעז: אבל אני,

ענבר כהן: אבל רגע.

ברוריה אליעז: אני מצטטת לך, את לא מאמינה לי?



ענבר כהן: ברוריה.

ברוריה אליעז: את לא מאמינה לי?

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעז: לא, זה לא הולך ככה, את צריכה להאמין לי, שעל דברתי, והיא לא תאמר לך אחרת.

ענבר כהן: ברוריה.

אורי אלימלך: אני לא אגיד לך אחרת.

ברוריה אליעז: היא לא תאמר לך אחרת, אני מצטטת.

אורי אלימלך: אני לא אומרת משהו אחר, ברוריה.

ענבר כהן: ברוריה,

ברוריה אליעז: אז מה את צריכה לברר?

אורי אלימלך: אבל רגע,

ברוריה אליעז: אז מה את צריכה לברר,

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעז: סתם.

ענבר כהן: ברוריה.

ברוריה אליעז: לא, אני לא רוצה לקבל את זה.

ענבר כהן: אז אל תקבלי, מה.

ברוריה אליעז: את לא אמינה.

ענבר כהן: אני לא אמינה.

ברוריה אליעז: את לא אמינה.

אלעד ארזי: טוב, אני מתקדם,



ברוריה אליעז: את לא אמינה.

אלעד ארזי: אני מתקדם, אני מתקדם, בסדר. אני,

ברוריה אליעז: זה לא יפה מה שאת עושה,

אלעד ארזי: אני מתקדם...

ברוריה אליעז: את לא אמינה. לאורך כול,

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעז: ראש המועצה אמר את דברו, לכבד את החוזר כלשונו.

אורי אלימלך: אין בעיה.

ברוריה אליעז: זהו.

אלעד ארזי: אני מתקדם. סעיף הבא,

ברוריה אליעז: הוא אמר את זה, ו-,

אלעד ארזי: ברוריה,

ברוריה אליעז: זה הוקלט,

אלעד ארזי: ברוריה, ברוריה,

ברוריה אליעז: זה הוקלט וצולם. תודה רבה, ראש המועצה, תודה.

אלעד ארזי: סעיף הבא.

ברוריה אליעז: תודה.

אורי אלימלך: אלעד.

ברוריה אליעז: תספרי לי עכשיו שיפגעו תושבים.

אורי אלימלך: עופר ויוסי אמרו שהם יגיעו כדי לקבל תשובות.

ברוריה אליעז: איזה טמטום.



אורי אלימלך: בסדר?

אלעד ארזי: טוב, טוב, אני עובר לסעיף הבא. תבחינים לוועדת,

ברוריה אליעז: אני באמת רוצה להודות לך בסיכומו של דבר, כי הוצאת אותי מתוך תחושה שלא יתכן שהדבר הברור מאליו,

אלעד ארזי: ברוריה...

ברוריה אליעז: לא יהיה ברור.

אלעד ארזי: טוב.

ברוריה אליעז: אז אני רוצה להודות שוב.

אלעד ארזי: תודה. טוב, תבחינים. שירי.

ברוריה אליעז: כן.

אורי אלימלך: אני קרא לה.

ברוריה אליעז: כי הוא חתך את זה לטובת הצדק.

יוסי ניסן: מעולה.

אלעד ארזי: יוסי, מה,

ברוריה אליעז: מה שמגיע מגיע.

אלעד ארזי: יוסי, מה? תגיד בקול רם, יוסי ניסן, אתה נמצא בזה,

ברוריה אליעז: מה שמגיע מגיע.

אלעד ארזי: מה אתה רוצה להגיד?

יוסי ניסן: לא, סיכמת והיא המשיכה אחרי זה עוד, אז אמרתי לה ש-

אלעד ארזי: ש-?

יוסי ניסן: ש-



ברוריה אליעז: שמעולה שהסכמת.

אלעד ארזי: ש-?

יוסי ניסן: שהיא צודקת.

אלעד ארזי: אה, שהיא צודקת?

יוסי ניסן: כן.

ברוריה אליעז: לא, שמעולה שהסכמת, הוא אמר.

אלעד ארזי: אה, מעולה. טוב, תבחינים לוועדת תמיכות. טוב... היא לא פה, זה, אז נתקדם. טוב, צריך להוריד את ה-,

ברוריה אליעז: וגם...

אלעד ארזי: להוריד את השידור, כי אנחנו נכנסים פה לדוח ביקורת 2024...

מיכל זלכה: לא, אבל... לא פה, אבל מה עם התבחינים?

אלעד ארזי: אז אנחנו נחזור אחרי זה, מה אני אעשה? אין, היא לא פה. אז את השידור לנתק,

מיכל זלכה: לא, אבל צריך להסביר אותם.

אלעד ארזי: בואו נתקדם, אנחנו כבר... בסדר, לימור?

לימור: מנותק.

8. דוח ביקורת 2024

אלעד ארזי: טוב. דוח ביקורת 2024, תגיד לי, יוסי, אתה צריך לצאת החוצה.

יוסי ניסן: אם אני צריך לצאת גם אתה צריך לצאת.

אלעד ארזי: למה?

ענבר כהן: מה?

אלעד ארזי: אני צריך לצאת?



יוסי ניסן: ברור.

אלעד ארזי: המבקר?

מיכל זלכה: למה?

אלעד ארזי: דרך אגב, אני אשמח.

יוסי ניסן: כי יש פה עניין אישי פוליטי מולי והוא רוצה חיוב אישי, זה מה שהוא רוצה.

אלעד ארזי: אני דווקא רציתי להגיד שאני לא רוצה, אתה יודע?

יוסי ניסן: והוא מוליך את שניכם לעשות את זה.

שירי בן שחר: יוסי.

שמואל לביא: אבל אתה לא יכול להיות פה. כי הם סגרו את הישיבה לישיבה סגורה.

יוסי ניסן: אין בעיה, גם הוא צריך לצאת.

שמואל לביא: מה פתאום?

יוסי ניסן: הוא בניגוד עניינים, ברור, מה.

מיכל זלכה: לא ברור לי למה.

שמואל לביא: אתה,

יוסי ניסן: מה זה 'למה'?

מיכל זלכה: אבל זה דוח מבקר.

יוסי ניסן: מה?

שמואל לביא: זה דוח המבקר, זה לא דוח,

מיכל זלכה: זה דוח המבקר.

שמואל לביא: זה לא שום דבר אחר.

יוסי ניסן: אבל דנים בזה ומצביעים.



שמואל לביא: בסדר.

יוסי ניסן: אז שוב פעם לדון ולהצביע בזה?

מיכל זלכה: למה לא?

שמואל לביא: למה לא?

יוסי ניסן: מה זה 'למה לא'? כי יש לו עניין אישי איתי, מה זאת אומרת?

אלעד ארזי: יוסי,

יוסי ניסן: זו יריבות פוליטית שהוא לוקח את זה למקום האישי.

אלעד ארזי: יוסי, תקשיב לי, כדאי לך שאני אישאר.

יוסי ניסן: מה אתה אומר?

אלעד ארזי: כן.

יוסי ניסן: בגלל שאני מאמין לך כדאי שתצא.

אלעד ארזי: כדאי לך. כדאי לך שאני,

יוסי ניסן: בגלל שאני מאמין לך אני רוצה שתצא.

אלעד ארזי: כדאי לך שאני אישאר.

יוסי ניסן: כן, ממש.

אלעד ארזי: כדאי לך שאני אישאר.

יוסי ניסן: כול מה שאתה אומר לי זה רק,

אלעד ארזי: לא שזה יעזור לך.

יוסי ניסן: הרי כול מה שאתה אומר לי,

אלעד ארזי: אבל אני אישאר. אני אישאר כך או כך.

* מדברים ביחד.



אלעד ארזי: יוסי, אתה צריך לצאת החוצה.

יוסי ניסן: כן.

אלעד ארזי: בקיצור. אתה צריך לצאת, יוסי. יוסי.

יוסי ניסן: אני, אין לי בעיה, רגע, רגע, אני רוצה שתתייחסי. אני בניגוד עניינים, אני לא יכול להישאר פה? לשמוע?

מיכל זלכה: לא. הוחלט שהישיבה תהיה סגורה.

* מדברים ביחד.

שמואל לביא: אם הישיבה סגורה והיא לא משודרת אז אין אף אחד פה.

מיכל זלכה: יוסי, תקשיב, אתה סתם מושך אש. לא צריך לעשות מזה סיפור.

שמואל לביא: זה מה שאתם רוצים. אתם לא יכולים להחליט אחרת.

יוסי ניסן: ... אני לא יכול להגיד מילה עכשיו. מילה.

מיכל זלכה: יוסי, אתה באמת מושך אש, אני אומרת לך.

יוסי ניסן: מילה.

מיכל זלכה: אתה גומר לעצמך לסתם נזק.

יוסי ניסן: לא, אין לי בעיה.

מיכל זלכה: זה לא, לא צריך לדון בזה, צריך להגיד 'יש דוח, יש תגובה', להעביר... ומה שהם יעשו עם זה,

אלעד ארזי: יאללה חברים, לא, לא, כבר התזרנו מהזה, נו. בואו נגמור עם זה, נו. דוח המבקר.

ימית לוי: ... עוצרים שידור אבל, לא?

שירי בן שחר: כן, עצרנו שידור?

לורן אבישר-אביטן: כן, כן.

אלעד ארזי: כן, כן.



שירי בן שחר: תודה.

אלעד ארזי: הלאה. מי מציג את זה?

* מדברים ביחד.

מיכל זלכה: אלעד, צריך לרשום שהתקבלה החלטה ברוב של שלושת רבעי לקיים את הישיבה בדלתיים סגורות.

אלעד ארזי: טוב.

ברוריה אליעז: מה את אמרת? לא שמעתי.

ענבר כהן: למה?

ברוריה אליעז: סליחה... החלטה כזאת.

אלעד ארזי: חברים, אתם כולכם מסכימים שנכון, טוב, את הדיון על דוח המבקר, על יוסי ניסן, או לא יודע מה יש שם,

מיכל זלכה: לא, על החלק הזה...

אלעד ארזי: על החלק הזה, לעשות בדלתיים סגורות,

מיכל זלכה: דלתיים סגורות,

אלעד ארזי: שלא יהיה ציבורי? כולם מסכימים?

מיכל זלכה: כן, יופי.

אלעד ארזי: מחמת כבודו, אני גם,

ברוריה אליעז: מה? מה?

אלעד ארזי: כן, כולם. כולם בעד. יאללה, נתקדם.

החלטה: המליאה החליטה פה אחד לקיים את הדיון על דוח הביקורת 2024 בדלתיים סגורות.

ברוריה אליעז: על מה אנחנו בעד?



אלעד ארזי: שזה יהיה בדלתיים סגורות.

עופר לוי: שיהיה בדלתיים סגורות.

מירית בן שחר: כדי שלא יהיה משודר לכולם שזה דיון על יוסי. ברוריה. ברוריה?

עופר לוי: אני אשמח,

ברוריה אליעז: מה? מה?

עופר לוי: להתייחס,

ברוריה אליעז: מה אמרת?

עופר לוי: בתור נציג הוועדה,

ברוריה אליעז: שנשמע כולם.

* מדברים ביחד.

אלעד ארזי: רגע שניה, מי צריך להציג את הדוח קודם?

שמואל לביא: קודם כול יושב ראש הוועדה או, ואני, אני אציג את הדוח,

אלעד ארזי: מי זה יושב ראש הוועדה?

שמואל לביא: אבל צריך לכתוב את ה-

מירית בן שחר: ... אציג את הדוח.

שמואל לביא: מה?

שירי בן שחר: מירית, את צריכה פרוטוקול?

מירית בן שחר: יש לי, תודה.

ברוריה אליעז: מה? על מה, חבריה, אולי תספרו לנו במה מדובר?

מירית בן שחר: שנייה, שנייה.

ברוריה אליעז: א', ב', ג', ד'?



אלעד ארזי: הנה, היא תציג.

עופר לוי: האם כול חברי המועצה קראו את הדוח? או ש-,

אלעד ארזי: מירית תציג.

ברוריה אליעז: אני לא יודעת על מה אתם מדברים.

אלעד ארזי: מירית תציג.

מירית בן שחר: אבל יש דוח.

ברוריה אליעז: אוקיי.

אלעד ארזי: מירית, קדימה.

מירית בן שחר: אין לי בעיה להתחיל אבל אני חושבת שנכון שהמבקר יציג את הדוח שלו קודם.

אלעד ארזי: אין לי בעיה, את והמבקר, לא משנה.

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעז: למה? תהיי את.

מירית בן שחר: אבל אני רוצה לא,

ברוריה אליעז: תתני, רגע.

מירית בן שחר: אוקיי.

ברוריה אליעז: תתני.

מירית בן שחר: בסדר.

ברוריה אליעז: נו, קדימה, נותנים לך...

מירית בן שחר: בדוח המבקר לשנת 2023? נכון? או ש-4?

שמואל לביא: 2024.



מירית בן שחר: 2024, תודה. היו כמה נושאים שנידונו. אחד מהם, אני אתחיל בלייט, אחד מהם זה ההסעות. דיברנו על זה בוועדה מספר פעמים. נושא שני שהיה בדוח זה נושא אירוע שקרה ביישוב בהקשר של באמפרים שנבנו על ידי קבלן שנתן שירות למועצה. תושבת שהתלוננה בפני המועצה על באמפר שנבנה גבוה מדי ושלטענתה גרם נזק לרכב שלה, ובעצם באה בתלונה למועצה. וכול הדיון בדוח בעצם נגע לאירוע הזה, החלק הזה. ובין,

עופר לוי: עם כול היתר הסכמנו, עם הסעיפים של הנסיעות והכול, כן.

מירית בן שחר: כן. בין הדברים שהמבקר הציג עלו מספר המלצות. אחרי שהוא בחן את כול האירועים של האירוע הזה. אני מניחה שקראתם את ההמלצות, כן?

אלעד ארזי: כן.

מירית בן שחר: ואנחנו בוועדה דנו בהמלצות האלה, כשיש 4 המלצות. אחת מתייחסת לגובה הזמנת העבודה. בעצם על זה שניתן אישור, ועדת רכש, על סכום מסוים, ובפועל ניתן אישור, אם אני לא טועה על ידי הגזברית, להגדלת ההזמנה ללא אישור, ללא ישיבה נוספת של ועדת רכש. זו הייתה הנקודה הראשונה.

ימית לוי: הגזברית הקודמת, יש לומר.

מירית בן שחר: סליחה, 2024, לפנייך, כן. כן. וההמלצה העיקרית, שנייה, אני לא זוכרת כבר את ה-3 האחרות. ההמלצה העיקרית של הוועדה, לא, זה בעצם היה המלצה לחיוב אישי של ראש המועצה והגזברית הקודמת, והאחריות שלהם לאיך שהנושא נסגר בסופו של דבר. מבין התהליך, דברים שקרו שם, השתלשלות האירועים הייתה, בין היתר, בקשה על ייעוץ משפטי על ידי ראש המועצה, האם נכון לשלם לתושבת. הייתה גם בחינה בשטח של ראש המועצה עם הקבלן בבדיקת גובה הבאמפר, רגע.

אלעד ארזי: המבקר, אנחנו, מה אמורים? אנחנו אמורים להצביע על הדוח הזה? מה אמורים לעשות עכשיו?

מיכל זלכה: כן.

שמואל לביא: כן, לאשר אותו. לאשר אותו ולאשר את ההמלצות.

אלעד ארזי: ניתן לא לאשר את הדוח?

מיכל זלכה: לא, מה פתאום, מה זאת אומרת לא לאשר את הדוח?

*** מדברים ביחד.**

שמואל לביא: אתה יכול לא לאשר את ההמלצות. אתה יכול להגיד שאתה לא, כול הצוות הזה, הרי הוועדה עצמה, לגבי ההמלצה,



צחי אוזן: למה לא חייבו את הקבלן, דרך אגב?

שמואל לביא: מה זה?

צחי אוזן: למה לא חייבו את הקבלן?

מירית בן שחר: חייבו אותו.

שמואל לביא: חייבו אותו, ב-50%.

עופר לוי: חייבו אותו?

שמואל לביא: בטח. לא, מה זה לא חייבו אותו?

עופר לוי: חייבו אותו ב-50%?

שמואל לביא: הקבלן, הרי,

מירית בן שחר: עוד לא קראתי את ההישג.

שמואל לביא: כתוב בדוח, הקבלן הוציא חשבונית על כמעט 50 אלף שקל, 100% יותר ממה שהיה מותר ב-

עופר לוי: ברכש.

שמואל לביא: ברכש,

עופר לוי: בקיצור, מה שאושר...

שמואל לביא: שיצא בהזמנת עבודה.

מירית בן שחר: של הבאמפרים.

שמואל לביא: הזמנת עבודה יצאה ל-2024, הסכום עלה לכמעט 50. לא רק שוועדת הרכש לא,

צחי אוזן: מה, אז קיזזו לו בעצם בתוספת?

מירית בן שחר: הוא,

שמואל לביא: כן.



מירית בן שחר: כן,

צחי אוזן: מה?

שמואל לביא: סדר גודל, כן.

* מדברים ביחד.

לורן אבישר-אביטן: אני רוצה לשמוע.

אלעד ארזי: רגע, שקט. עופר, מה לא טוב?

עופר לוי: תראו,

אלעד ארזי: קצר, קצר, ענייני.

עופר לוי: שוב, קצר וענייני, יש דוח, יש בו הרבה דברים. עבודה חשובה, גם בנושא ההסעות, מסקנות חשובות. אבל יש פה נקודה, ש-

צחי אוזן: יש פה נקודה חשובה, שבן-אדם נתן פה 25 שנה מהחיים למען המועצה, לא צריך לחפש פה שטויות.

עופר לוי: שכרגע יש המלצה, שוב, היה פה מקרה,

ברוריה אליעז: לא, תגיד את זה שכולם ישמעו,

עופר לוי: שללא ספק אנחנו,

* מדברים ביחד.

עופר לוי: רגע, בבקשה תתנו לי לדבר, ברוריה.

ברוריה אליעז: כן, כן, בבקשה.

עופר לוי: ואנחנו נפגשנו איזה 4 ישיבות, דיונים סוערים לכאן ולכאן, אפשר להביא טיעונים לכאן, אפשר להביא טיעונים לשם, השורה התחתונה, אף אחד פה לא לקח כסף לכיסו. לא נגרם נזק ישיר מבחינת זה שיכול להיות שלפני רגע בעלת הרכב, זה לא העניין כרגע,

ברוריה אליעז: ...

עופר לוי: אבל הפיצוי ניתן,



ענבר כהן: ברוריה.

עופר לוי: הפיצוי ניתן מקיזוז תשלום לספק. דבר נוסף, היה בהתחלה סיכום של 10,000 שקל נוספים על חשבון המועצה, היה דוח של יועצת משפטית, חוות דעת ש-, נגד זה, זה בוטל. שוב, אפשר לבוא, אפשר למצוא דופי ואפשר עכשיו לשבת ולדבר על זה שעות כמו שעשינו. השורה התחתונה, מדובר פה על 23 אלף שקל שקיבלה התושבת פיצוי, שזה קוזז.

מירית בן שחר: מתשלום...

עופר לוי: לא נלקח שום דבר, גם אם דברים לא נעשו בצורה תקינה בסוף, אף אחד לא לקח שום דבר לכיסו. יש פה גם עניין של גזברית. שהיא יצאה מכאן גם, עברה תקופה לא קלה גם בחיים ויצאה מכאן חבולה. וזה נכון שהיא לא הגיבה, 'היא לא הגיבה אז היא אתראית'. היא שלחה כן תגובה,

ענבר כהן: היום היא הגיבה.

ברוריה אליעז: רגע, אבל אל תעצרו אותו.

עופר לוי: וכשאנחנו עכשיו יוצאים עם דוח והמלצה למשרד הפנים שאנחנו רוצים גם, לא משנה יקבלו או לא יקבלו, אבל זה כתם. גם למי שנתן פה, כמו שנאמר, 20 ומשהו שנה למועצה, וגם לגזברית, שיש לה את העניינים שלה ואם היא לא הגיבה זה בגלל שהיא טרודה בדברים שלה.

אלעד ארזי: טוב.

עופר לוי: אני מרגיש מאוד רע, ואני מבקש ש-,

צחי אוזן: להוריד את זה מסדר היום.

עופר לוי: להוריד את העניין של החיוב האישי, גם ליוסי וגם לגזברית.

אלעד ארזי: טוב.

יוסי ניר: גם אני.

אלעד ארזי: אני יכול להביע את דעתי?

עופר לוי: כן. כן.

שמואל לביא: עכשיו,

אלעד ארזי: עוד מישהו? טוב. אני קראתי,



ברוריה אליעז: רגע.

שמואל לביא: רגע.

אלעד ארזי: אה, המבקר, שליחה,

שמואל לביא: כן, אני,

אלעד ארזי: שליחה, בכבוד.

ברוריה אליעז: אבל אפשר,

אלעד ארזי: המבקר.

ברוריה אליעז: אפשר קודם לשמוע גם אותך ואחר כך,

אלעד ארזי: לא, לא, את המבקר, אני...

ברוריה אליעז: לא. שאנחנו נשמע אותך ואפשר אולי אחר כך להגיב גם, כי אני לא יודעת מה אתה הולך לומר.

ענבר כהן: תמיד את יכולה להגיב.

אלעד ארזי: ברוריה, ברוך השם,

ברוריה אליעז: אוקיי.

אלעד ארזי: את תמיד יכולה, זה, יכולה להגיב.

ברוריה אליעז: אתה נותן לי רשות תמיד.

אלעד ארזי: נותן-לא נותן. כן, המבקר.

שמואל לביא: כול מה שנאמר פה אני מכבד אבל אני, כמבקר, עובד לפי סטנדרטים, אני לא יכול שלא לתת את ההמלצה הזאת. כי לפי כול הפרמטרים התנהלות של ראש המועצה לא הייתה תקינה. זה חשש לחיוב אישי. מי שבדוק את זה זה משרד הפנים, הדות הזה עובר למשרד הפנים, שהוא, בסופו של יום,

יוסי ניר: אתה לא חייב להעביר אותו.

אלעד ארזי: צחי, צחי,



שמואל לביא: מה אתה אומר?

יוסי ניר: אתה לא חייב.

שמואל לביא: מה אתה אומר? איפה זה כתוב? הדוח הזה עובר למבקר של משרד הפנים כי הוא מבקש את הדוחות האלה כול שנה. אני מעביר לו את הדוח, הדוח הזה עובר אליו, הוא קורא את הדוח ואם הוא חושב שאני צודק הוא יעביר את זה לוועדה לבחינה. זה עדיין לא אומר כלום. יכול מאוד להיות שזה ייפסל וזה לא יגיע לחיוב אישי,

אלעד ארזי: המבקר, למשל,

שמואל לביא: אבל,

אלעד ארזי: אוקיי, בסדר.

שמואל לביא: עכשיו,

אלעד ארזי: ...

שמואל לביא: אז הנושא, מבחינתי כמבקר, זה עומד ברף, יש פה נוהל של חיוב אישי, כתובים שם דברים, וזה נופל ברף הזה.

אלעד ארזי: טוב.

שמואל לביא: נכון שלא נלקח כסף אבל זה נופל ברף הזה, אני כמבקר מחויב, מטעם תפקידי המקצועי,

אלעד ארזי: חברים, אני רוצה,

שמואל לביא: להגיד שזה, צריך להביא את זה.

אלעד ארזי: אני רוצה, ברשותכם,

ברוריה אליעז: אם לא נלקח כסף לא... ברף?

אלעד ארזי: חברים, אני רוצה, ברשותכם, ברוריה, תני לי. אני רוצה, ברשותכם. קודם כול, המבקר, אני רוצה להודות לך על הדוחות שאתה עושה, גם על הדוח הזה, בצורה פרטנית. אתה עושה תמיד את הדברים בצורה יסודית ואחראית, ויש לך אינטגריטי מקצועי מאוד גבוה, ואנחנו מעריכים מאוד את העבודה שאתה עושה וגם את ההמלצות שלך, בסדר? אני רוצה, אני מדבר טיפה אולי, תסלח לי, מותר לי כנבחר ציבור,



טיפה גם, אני אומר ב-, גובה אחר, בסדר? זה לא אומר שהוא גבוה יותר-נמוך, הוא בגובה אחר, ולבוא ולומר שבעיניי,

ברוריה אליעז: ... הוא הבהיר לו,

אלעד ארזי: שבעיניי. שברור לי שיש פה, נפל פה דופי בהתנהלות של ראש המועצה הקודם ושל הגזברית הקודמת. בעיניי, יש פה אנשים שהשקיעו הרבה שנים ברשות, השקיעו הרבה שנים ביישוב, ואני מסתייג, אני אומר, למרות שאני מבין שנפל דופי. אני חושב שלא נכון שהרשות המקומית תקבל המלצה לחייב חיוב אישי ראש מועצה קודם, ולא גזברית קודמת. זו דעתי האישית. אני חושב שאנחנו לא צריכים לקבל את ההמלצה הזאתי, ואני מעריך אותה, אני לא אומר ש-, אני, עוד פעם, אני לא רוצה חלילה לפגוע, בטח לא בדבר המבקר וברמה שלו, אני חושב שיש שם דיונים מקצועיים ועמוקים, וכולם הבינו שאין פה זה, אבל אם לרגע, שנייה, אני שם את כול הדבר הזה בצד, אני חושב שלנו, כמועצה וכנבחר ציבור, אנחנו גם עושים טעויות לפעמים.

ברוריה אליעז: מה? מה?

אלעד ארזי: גם אנחנו כנבחר ציבור טועים ולא עושים הכול בצורה מושלמת. ולפיכך, אני חושב שלא נכון לקחת לבן-אדם חיוב אישי מכספו האישי, לא במקרה הזה. ואני חושב שאנחנו צריכים להצביע על לקבל את כול ההמלצות, למעט ההמלצה של החיוב האישי. זו דעתי.

שירי בן שחר: ... כול דוח 2024.

אלעד ארזי: 2.

יוסי ניר: זה בדיוק מה שכתוב בפרוטוקול.

מיכל זלכה: אז לקבל את המלצות ועדת ביקורת.

אלעד ארזי: כן.

עופר לוי: למעט ההמלצה, אבל גם לגבי הגזברית? כי זה לא בדוח

אלעד ארזי: כן, כן, אמרתי, אמרתי.

עופר לוי: כן, מאה אחוז.

מיכל זלכה: כן, זו ועדת ביקורת.

עופר לוי: אוקיי, כן.



אלעד ארזי: אז אני מעלה את זה להצבעה, זו ההמלצה שלי, מי שמקבל אותה כמובן שיצביע בעד.

ברוריה אליעז: שלא מחייבים.

אלעד ארזי: כולם בעד, תודה רבה. אני עובר לנושא הבא,

החלטה: המליאה החליטה פה אחד לקבל את המלצות דוח ועדת הביקורת בנושא הפיצוי האישי של תושבת להבים. יש לקבל את המלצות המבקר למעט חיוב אישי של ראש המועצה והגזברית לשעבר.

יוסי ניר: רגע, שאלה.

שירי בן שחר: שנייה רגע, שנייה רגע.

אלעד ארזי: אין בעיה.

יוסי ניר: רגע, אלעד.

שירי בן שחר: מיכל.

יוסי ניר: קיבלנו את ההמלצה,

שירי בן שחר: מבחינת ההצבעה,

יוסי ניר: אבל מה, איך זה,

שירי בן שחר: להצביע ככה,

יוסי ניסן: איך מונעים שזה יגיע,

* מדברים ביחד.

אלעד ארזי: שהמועצה לא קיבלה את ההמלצה הזאת.

יוסי ניר: אני רוצה לומר משהו.

מיכל זלכה: היא קיבלה את מה שאתם המלצתם.

ברוריה אליעז: רגע, אבל אתם עוד לא שלחתם את זה ל-,

ענבר כהן: לא, אין לזה משמעות,



אלעד ארזי: מה פתאום.

ענבר כהן: זה נשלח ככה.

אלעד ארזי: זה נשלח רק אחרי הישיבה, מה פתאום.

ענבר כהן: זה נשלח ככה.

ברוריה אליעז: לא, לא.

יוסי ניר: רגע. רגע. סליחה, אני רוצה לומר,

ברוריה אליעז: אני רוצה להבין את סדר העניינים.

אלעד ארזי: אני לא מצליח ביחד.

ברוריה אליעז: המבקר כותב את הדוח,

אלעד ארזי: הוא כבר כתב את הדוח.

ברוריה אליעז: כן, לא, אני מדברת,

לורן אבישר-אביטן: היא מדברת על התהליך.

ברוריה אליעז: אני מדברת בלשון הווה, כאילו עניין סטנדרטי. מבקר כותב דוח, הוועדה דנה,

שירי בן שחר: ראש המועצה מתייחס.

ברוריה אליעז: ראש,

שירי בן שחר: כול המבוקרים מתייחסים.

ברוריה אליעז: כן, ראש המועצה וכול המליאה מתייחסת גם.

שירי בן שחר: לא, המבוקרים.

מיכל זלכה: המבוקרים. המבוקרים בדוח.

ברוריה אליעז: המבוקרים בדוח, כן.

מיכל זלכה: יוצא דוח סופי,



ברוריה אליעז: ואחר כך זה עולה פה,

שירי בן שחר: זה עולה לוועדת ביקורת קודם.

אלעד ארזי: ועדת ביקורת.

עופר לוי: אנחנו נקבל את זה, את הדוח הסופי, אנחנו נראה את זה, אוקיי? מאה אחוז.

ברוריה אליעז: עכשיו זה חוזר לוועדת הביקורת?

מיכל זלכה: אבל זה הדוח הסופי.

שמואל לביא: מה זה 'דוח סופי'? זה הדוח הסופי.

עופר לוי: אני רוצה להבין שגם... הגזברית, שיהיה ברור, זו גם לא הגזברית. כי כרגע זה,

אלעד ארזי: רגע, רגע, ברוריה, שנייה. המבקר, המבקר, שורה תחתונה, תסביר לנו. עכשיו, אחרי שזה עלה לפה ואנחנו לא קיבלנו את ההמלצה, מה השלב הבא? כדי שכולם יבינו, זהו.

שמואל לביא: יש פרוטוקול של ועדת ביקורת, יש פרוטוקול שלכם, מצורף לדוח הזה, עובר למשרד הפנים, והם... וזהו.

ענבר כהן: את הכול? אבל אנחנו בדלתיים סגורות, את הכול?

* מדברים ביחד.

שמואל לביא: ובזה זה נגמר.

ברוריה אליעז: אני בכול זאת,

אלעד ארזי: תנו לה להשלים.

שירי בן שחר: ... רק עם החלטה.

אלעד ארזי: למשרד הפנים זה נשלח.

ברוריה אליעז: אני רוצה,

עופר לוי: אז הנספח... הוא יגיע לוועדת ביקורת? גם הפרוטוקול מהשיבה הזו?



מיכל זלכה: ברור.

שמואל לביא: ברור.

עופר לוי: אוקיי.

מיכל זלכה: ברור.

שמואל לביא: מה זה ,

עופר לוי: כן.

שמואל לביא: הפרוטוקול הזה,

מיכל זלכה: חייבים לשלוח.

עופר לוי: כן.

שמואל לביא: אתם מאשרים אותו, במליאה הבאה אתם מאשרים אותו.

* מדברים ביחד.

אלעד ארזי: יש פה גינטלמן אחד שהוא לא מתפרץ.

עופר לוי: כן.

אלעד ארזי: קוראים לו יוסי ניר. יוסי.

יוסי ניר: אני רוצה לומר משהו.

אלעד ארזי: תנו לו. תנו לו לדבר.

יוסי ניר: כרגע יש את הדוח של המבקר ויש את הדוח של, פרוטוקול של הוועדה. זה 2 מסמכים שכול אחד בפני עצמו. אני חושב, וגם אתה הזכרת בתגובה שלך אלעד, שהפרוטוקול צריך להיות חלק בלתי נפרד מהדוח ולא כ-file נפרד. כי זה הולך לאיבוד. הבן-אדם שקורא,

ברוריה אליעז: נכון. נכון.

יוסי ניר: הוא לא יגיע ל-,



אלעד ארזי: המבקר, נעבוד על פי הכללים, אם אפשר להצמיד אותו שיצמידו.

שמואל לביא: זה הכול מגיע ביחד.

מיכל זלכה: מגיע ביחד. לא,

שמואל לביא: זה לא מגיע ביחד, זה מגיע בנפרד...

מיכל זלכה: לא, לא,

ברוריה אליעז: כול אחד מגיע בנפרד.

שמואל לביא: כי זה מגיע ביחד, כול דבר זה file נפרד.

מיכל זלכה: אבל אי אפשר להכניס את זה לדוח כי זה לא חלק מהדוח.

שמואל לביא: אי אפשר, זה הדוח. ואליו,

מיכל זלכה: זה לא קשור לדוח.

שמואל לביא: בסוף מצרפים פרוטוקול ועדת ביקורת,

מיכל זלכה: ועדת ביקורת ופרוטוקול מועצה.

שמואל לביא: מול פרוטוקול מליאה. הדוח הזה,

אלעד ארזי: יוסי, סמוך על המבקר,

שמואל לביא: יוסי, הדוח הזה,

אלעד ארזי: ... הוא קצת יותר צעיר ממך, יוסי.

שמואל לביא: לא שווה כלום ללא פרוטוקול של ועדת ביקורת ומליאה.

ברוריה אליעז: אני רוצה רק,

אלעד ארזי: יוסי, הוא רק קצת יותר צעיר ממך, יש לו כמה שנים בניסיון בתור מבקר, תסמוך עליו שהוא יודע לעבוד.

יוסי ניר: אני רוצה להבין, משרד הפנים מקבל את הדוח שלו,



שמואל לביא: נכון.

יוסי ניר: את הפרוטוקול, ושהמועצה החליטה לקבל,

שמואל לביא: נכון.

יוסי ניר: חוץ מהחיוב של... האישי?

מיכל זלכה: את ההמלצה הזאת, כן.

שמואל לביא: נכון.

* מדברים ביחד.

יוסי ניר: עכשיו, אם אני שולח את זה לבד,

ברוריה אליעז: אני מברכת על זה שהדבר הזה הלך,

יוסי ניר: בלי הפרוטוקולים, הם לא מקבלים אותו?

ברוריה אליעז: בהוגנות, אני חושבת, והנימוקים הוגנים.

יוסי ניר: ובלי הדיון של המועצה?

שמואל לביא: נכון.

עופר לוי: ואני מצטרף...

ברוריה אליעז: והנימוקים הוגנים.

שמואל לביא: חייב.

ברוריה אליעז: כי, למה אני אומרת?

אלעד ארזי: ... נשאר, לא, התגובות שלו,

ברוריה אליעז: למה אני אומרת?

אלעד ארזי: שיהיה בריא זה.

ברוריה אליעז: כי עדיין, שאלה אחת, אם אפשר,



מירית בן שחר: מי?

אלעד ארזי: יוסי. נגדי, אני לא יודע מה הוא רוצה.

ענבר כהן: די, די.

אלעד ארזי: היא שואלת אותי.

ברוריה אליעז: מה קרה?

אלעד ארזי: לא, אני מדבר עם מירית.

ברוריה אליעז: לא,

אלעד ארזי: טוב.

ברוריה אליעז: אבל אני במשפט שלי.

אלעד ארזי: אה.

ברוריה אליעז: ששואל, בקצרה, רק שיענו לי בקצרה. אני עדיין לא שקטה. אם לא נלקח כסף, איש, מה נופל ברף שגורם בכול זאת להגיע,

עופר לוי: נזק למועצה.

ברוריה אליעז: אמר,

אלעד ארזי: במשפט אחד, המבקר.

ברוריה אליעז: המבקר, מה נופל ברף שחייב אותך לומר לו?

שמואל לביא: ברוריה,

ברוריה אליעז: כן.

שמואל לביא: את קראת את הדוח?

ברוריה אליעז: אני אשמח, אני,

מיכל זלכה: כתוב בדוח.



ברוריה אליעז: אני פשוט רוצה ללמוד מזה.

שמואל לביא: אבל ברוריה,

מיכל זלכה: זה כתוב בדוח.

ברוריה אליעז: כן.

שמואל לביא: אם היית קוראת את הדוח היטב,

ברוריה אליעז: אז, כן.

שמואל לביא: אז היית מבינה לבד. אבל אני אסביר לך,

ברוריה אליעז: לא, אז, כן.

שמואל לביא: אז אני אסביר לך.

ברוריה אליעז: טוב. תודה.

שמואל לביא: הנושא הזה, גם בחוזר המנכ"ל, הם מציינים,

צחי אוזן: אני יכול להגיד לך משהו, אבל קטן: בגלל שתקציב המועצה עומד בסדר גודל של 70 או 80 מיליון שקל, להעלות אירוע כזה של 22 אלף,

שמואל לביא: אז,

צחי אוזן: זה בטל ב-60, לדעתי.

שמואל לביא: אז זהו,

צחי אוזן: זה לא,

שמואל לביא: שנייה. אז שנייה.

צחי אוזן: לי זה נראה לא הגיוני, עוד פעם.

שמואל לביא: רגע, שנייה.



צחי אוזן: יכול להיות, שנייה, דקה, נתתי לך לדבר קודם. יכול להיות שהוא טעה, והפעיל שיקול דעת לא נכון, ולא היה צריך לשלם לאותה תושבת, אבל הוא טעה. אבל הוא טעה. זה 22 אלף מתקציב של 70 מיליון.

אלעד ארזי: מה זה משנה, צחי? זה כסף ציבורי, נו, באמת.

*** מדברים ביחד.**

אלעד ארזי: זו לא הערה נכונה, בעיניי. זה כסף ציבורי, צריך להתייחס אליו בכבוד. המבקר, אמרתי, הוציא את המחשבות שלו, אף פעם לא יתהת, נראה לי, באמינות שלו, וזכותנו כאנשי ציבור לא לקבל את זה, זה בסדר. זה מה שיש לנו,

ברוריה אליעז: חברייה,

אלעד ארזי: אבל המבקר, תענה לה במשפט.

ברוריה אליעז: כן, באמת, מה, אני,

אלעד ארזי: כי כבר... ו-,

ברוריה אליעז: איפה זה מופיע?

אלעד ארזי: אנחנו רוצים להתקדם וברוריה,

שמואל לביא: זה החל בהתנהלות של ראש המועצה. אחד, קיבל חוות דעת משפטית ופעל לא בהתאם לחוות הדעת המשפטית.

ברוריה אליעז: הבנתי שההפך הוא.

שמואל לביא: זה לא נכון,

ברוריה אליעז: שנאמר,

שמואל לביא: לא, לא, מה שהבנת, אז תקראי את הדוח. תקראי את הדוח.

מיכל זלכה: אז תקראי אתה הדוח...

שמואל לביא: אם היית קוראת את הדוח לא היית אומרת את מה שאת אומרת.

ברוריה אליעז: לא, לא, אני לא קראתי אז אני לא יודעת.



שמואל לביא: אז בסדר. אז אני אומר לך. ראש המועצה פעל בניגוד לחוות דעת משפטית, שזה חמור. הגזברית לא ביקשה חוות דעת משפטית,

עופר לוי: אבל היא... וסליחה.

שמואל לביא: שנייה.

ברוריה אליעז: לא, עופר,

עופר לוי: היא שאלה שאלה עקרונית של הרף של החוק. וסיימנו עם הדיון הזה,

ברוריה אליעז: תגיד לי איפה רף החוק.

עופר לוי: ועכשיו להיכנס אישית וספציפית זה לא...

ברוריה אליעז: למה זה נופל?

עופר לוי: היא שאלה עקרונית, אפשר לענות לה תשובה עקרונית. מבחינת הרף של החוק.

שמואל לביא: למה אתה צועק?

*** מדברים ביחד.**

עופר לוי: למה? כי עוד פעם חוזרים לזה.

שמואל לביא: עופר, אתה,

עופר לוי: כי אתה יודע למה. אתה יודע טוב מאוד למה. אוקיי, בסדר. את שאלת שאלה,

שמואל לביא: אבל את שואלת,

עופר לוי: את שאלת שאלה עקרונית, לא שאלה ספציפית שעוד פעם יתחילו לחפור, ולשמוח,

*** מדברים ביחד.**

לורן אבישר-אביטן: אבל עופר, כבר הצבענו, תן לנו, תן לנו קצת קרדיט, בחייאת. כבר הצבענו.

שמואל לביא: אני לא מבין אותך.

לורן אבישר-אביטן: תן לבן-אדם לדבר ותן לנו קצת קרדיט.



שמואל לביא: אני ממש לא מבין.

עופר לוי: אני גם לא מבין אותך בהרבה דברים...

שמואל לביא: אבל, בסדר, אתה, אל תבין. אז או שאתה תיתן לי לתת תשובה או לא.

אלעד ארזי: אבל לא, כתוב בדות, נשמה, נו.

שמואל לביא: אם את רוצה לקבל תשובה אז בסדר, אם לא, אז, אז זה לא יקרה.

* מדברים ביחד.

שמואל לביא: אבל הוא מתפרץ דבריי.

עופר לוי: או שהוא יצטט לך עוד פעם את כול המסקנות. שגם אני יכול, אפשר לתת תשובות, אנחנו לא נגמור עם זה.

אלעד ארזי: אבל עופר, אתה היית שם בוועדה.

עופר לוי: כן.

אלעד ארזי: אז אתה יכול להסביר לברוריה.

עופר לוי: נכון.

מיכל זלכה: אז תסבירו, זה...

שמואל לביא: אז תסביר לברוריה.

עופר לוי: אני אסביר, מאה אחוז.

שמואל לביא: בסדר?

עופר לוי: אני אסביר, מאה אחוז.

ברוריה אליעז: מה, שלמה זה נופל ברף?

אלעד ארזי: יאללה, אני מתקדם.

עופר לוי: כן.



שמואל לביא: אז תסביר לברוריה.

אלעד ארזי: חברים, סעיף הבא.

ברוריה אליעז: אתה יודע להסביר?

אלעד ארזי: זהו, זהו. חברים, ועדת תמיכות, סעיף אחרון. בבקשה. אה, לפני אחרון. ועדת מכירות, יאללה, צייק-צ'אק.

9. תבחינים לוועדת תמיכות 2026

שירי בן שחר: טוב. חברים, ישבנו צוות היגוי, לבקשת,

אלעד ארזי: ענבר כהן.

שירי בן שחר: חברת המליאה, ענבר כהן. ישבנו צוות היגוי שמורכב מענבר, מירית, עופר, ואנוכי,

ענבר כהן: לא, וברוריה.

מירית בן שחר: אני? לא, ברוריה.

שירי בן שחר: אה. וברוריה,

ענבר כהן: וברוריה...

שירי בן שחר: סליחה, ברוריה, אני מתנצלת.

ברוריה אליעז: אין דבר. זה בסדר.

אלעד ארזי: אי אפשר לפספס אותה.

שירי בן שחר: כן, אני היום,

ברוריה אליעז: מדי פעם תפספסו, אין...

אלעד ארזי: לא.

שירי בן שחר: לא. לא בכוונה, את יודעת. וניסינו לחשוב על איזה תחומי פעילות ועדת התמיכות תרצה לתקצב גופים ביישוב, הכוונה לעמותות שפועלות ביישוב. נעשתה פה עבודה ומחשבה. בסופו של דבר, מה ש-, זה נמצא פה, מול העיניים שלכם. מה שהוועדה מבקשת לתקצב ולאשר פה במועצה כתבחינים בעצם



לוועדת התמיכות, זה 25% מתוך התקציב, אני מזכירה לכולכם התקציב, מדובר על 20-30 אלף בשנתיים האחרונות, אלו היו תקציבי התמיכות. זה היה 20 ו-30 באופן, השנה זה 20, שנה שעברה זה היה 30. אז עד 25% מהתקציב לגופים המקיימים פעילויות לבעלי צרכים מיוחדים,

מירית בן שחר: עם צרכים מיוחדים, סליחה.

שירי בן שחר: עם?

מירית בן שחר: אין בעלות על הצרכים.

שירי בן שחר: אוקיי. אז אני כותבת את זה.

מירית בן שחר: תודה.

לורן אבישר-אביטן: תמחקי את ה-בעלי.

מירית בן שחר: לאנשים עם, בסדר? וסליחה על ההפרעה.

ברוריה אליעז: לאנשים עם צרכים מיוחדים.

מיכל זלכה: נו, נכון.

שירי בן שחר: תיקנתי. עד 25% לגופים המקיימים פעילויות ספורט ועד 15% לגופים המקיימים פעילויות דת, כאשר פה בהמשך כתבנו קצת פירוט לגבי הפעילויות הנתמכות.

אלעד ארזי: ואנחנו צריכים להצביע על זה?

שירי בן שחר: כן, רגע, שנייה. אני רק אומרת לגבי פעילויות דעת, רק בשביל להסיר ספק. אנחנו מדברים על מוסדות אשר פועלים לקידום וחיזוק הצביון הניהולי והשוק, אוקיי?

מירית בן שחר: חשוב.

שירי בן שחר: והפעילויות שמתקיימות הן לשירות תושבי להבים. זאת אומרת, זה לא איזה משהו סקטוריאלי ספציפי,

ברוריה אליעז: של חב"ד או משהו אחר.

שירי בן שחר: ואנחנו מדברים על, כמובן, צביון יהודי.

מירית בן שחר: שאלה? אפשר שאלה?



שירי בן שחר: כן.

מירית בן שחר: זה בהכרח עמותות שנותנות שירות לתושבי להבים?

שירי בן שחר: כן. כן.

מירית בן שחר: אבל הן לא חייבות לבוא מתוך היישוב בהכרח, נכון?

שירי בן שחר: נכון.

ענבר כהן: לא, לא, לא, זה העניין.

שירי בן שחר: נכון, נכון. השאלה היא במקומה,

ענבר כהן: לכן הכנסנו את הצרכים המיוחדים,

שירי בן שחר: השאלה היא במקומה,

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעז: דיברנו על זה אתמול, אני חוזרת ורוצה להיות בטוחה מולך.

מירית בן שחר: אני יודעת, דיברנו על זה בעבר, צריך לחדד את זה.

שירי בן שחר: כן, אז השאלה היא במקומה כיוון שבשנים קודמות הייתה פה התעקשות על כך שחברי ההנהלה יהיו מתושבי להבים והורדנו את הסעיף הזה.

מירית בן שחר: אוקיי, לא רלוונטי? תודה.

שירי בן שחר: עוד שאלות?

מיכל זלכה: רק אני אגיד. אחרי ש-

יוסי ניר: אני הבנתי שאת התמיכות האלה אפשר לתת רק לעמותה,

שירי בן שחר: נכון.

יוסי ניר: רשומה,

שירי בן שחר: נכון.



ענבר כהן: נכון.

יוסי ניר: אבל יש לנו הרבה, אני הבנתי שהן לא עמותות.

מירית בן שחר: מי?

יוסי ניר: פה ביישוב, נכון?

מירית בן שחר: אבל הן לא הגישו.

ברוריה אליעז: הם לא יכולים לקבל...

שירי בן שחר: ויש נוהל, אם לא,

אלעד ארזי: זה החוק.

מירית בן שחר: אבל הן לא הגישו.

שירי בן שחר: זה החוק.

ברוריה אליעז: ...

עופר לוי: תוך כמה זמן אפשר להקים עמותה?

שירי בן שחר: אני אענה.

עופר לוי: זה הליך מהיר?

שירי בן שחר: שנייה, אני אענה.

מיכל זלכה: כולם שואלים את אותה שאלה.

שירי בן שחר: אחד, כן,

שמואל לביא: כמה חודשים.

שירי בן שחר: כן נדרש שזה יהיה תקצוב עמותה, הסיבה שאנחנו לא יכולים, אין לנו משחק פה, זה כי יש נוהל משרד הפנים, שהוא הנוהל שמלווה את כול התמיכות האלה. כול ההנחיות, כולן, נשענות על נוהל, לדעתי 4/2006, זה גם מופיע פה.



מיכל זלכה: עמותות לא צריכות להציג,

שירי בן שחר: הנה, 4/2006.

מיכל זלכה: הן צריכות להציג גם אישור ניהול תקין, זה,

שירי בן שחר: הכול בעצם זה תוך מסגרת ה-,

יוסי ניר: זו עמותה שאין לה כוונות רווח, נכון?

שירי בן שחר: נכון.

מיכל זלכה: כן.

יוסי ניר: אז השאלה,

שירי בן שחר: עמותה.

יוסי ניר: אני שואל שאלה סתמית כזאת, האם מועדון הפטאנק יכול לרשום את עצמו כעמותה ולקבל גם כן תמיכה?

עופר לוי: בספורט, כן.

יוסי ניר: בספורט.

שירי בן שחר: באופן תיאורטי, כן.

מיכל זלכה: לכאורה, כן. לכאורה, כן.

שמואל לביא: לכאורה, כן. אבל תרשום.

יוסי ניר: אני ארשום.

עופר לוי: אני רוצה רק להוסיף ולקדם שהחלוקה הזאת של האחוזים, היא לקחה גם בחשבון מקורות תקצוב נוספים שיש לקבוצות השונות, הרלוונטיות. לקהילות הרלוונטיות, אז,

אלעד ארזי: הפטאנק בהחלט יכול להיות. הם גם לא משלמים לחוג, זה לא משהו,

עופר לוי: כן, כי עלתה פה שאלה,



אלעד ארזי: אין מישהו שמרוויח, יפה.

עופר לוי: למה לא, עם יותר... פחות... אז לקחנו בחשבון,

אלעד ארזי: רעיון יפה.

ברוריה אליעז: כול מה שהוא אמר עכשיו נלקח בחשבון.

מיכל זלכה: רגע, וצריך להגיד רק, כי אני צריכה להגיד את זה, הייתי צריכה לכתוב את זה,

ברוריה אליעז: חגית, ותודה מה שהוספת.

מיכל זלכה: אבל אני מצטערת, לא הספקתי. רק להגיד שלאחר מה שחבר המועצה עופר הסביר, שבעצם החלוקה הזאתי, היא לקחה בחשבון את התקציבים הנוספים שמקבלים מהתחומים האלה. אז אפשר לבוא ולומר שזה משקף את נתח הפעילות ביישוב ולכן מדובר בחלוקה שוויונית. זו חלוקה שוויונית, זה מה שאני צריכה להגיד.

אלעד ארזי: טוב.

שירי בן שחר: כיועצת משפטית.

מיכל זלכה: כן.

אלעד ארזי: אני יכול,

שירי בן שחר: עוד חצי דקה. רק נאמר שככול שיוגשו בקשות שלא יכסו את כול הסכום שמוגדר לתמיכות, ניתן גם להקצות את האחוזים האלה, לחלק אותם בצורה הוגנת,

ברוריה אליעז: הם באופן יחסי אותו דבר, מה שקורה...

שירי בן שחר: אה, נכון, בסדר, לבקשות...

ברוריה אליעז: כמו שהיחס פה...

אלעד ארזי: זהו? טוב, חברים, כולם בעד תבחינים? התבחינים לשנת 2026? כולם בעד, יופי.

לורן אבישר-אביטן: תודה.

החלטה: המליאה אישרה פה אחד את התבחינים לוועדת תמיכות 2026.



10. אישור והצבעה על העלאת דרגת השכר לעובדים בהתאם לטבלאות שלפיהן הם מועסקים (עדכון דרגת הרשות המקומית לפי הטבלאות הישנות)

שירי בן שחר: טוב. פורמלי, נכון? אני טועה? אני לא טועה. אישור והצבעה על העלאת דרגת השכר לעובדים בהתאם לטבלאות שלפיהן הם מועסקים. היה עדכון דרגה, נכון?

לורן אבישר-אביטן: אני מודה שלא קראתי את זה.

שירי בן שחר: היה, הצבענו על זה כבר, בעצם לא הצבענו, העלינו את זה פה לידיעה. מסתבר מול משרד הפנים שצריך להצביע. אוקיי? זוכרים? יש טבלאות ישנות,

לורן אבישר-אביטן: אני מודה שלא קראתי, על איזה מהמשרדים מדובר?

שירי בן שחר: אז אני אסביר במילה.

ענבר כהן: לעובדיה, ויש עוד מישהו.

אלעד ארזי: לעובדיה היה,

שירי בן שחר: לעובדיה ושמואל.

אלעד ארזי: ושמואל.

שירי בן שחר: יש טבלאות ישנות,

שמואל לביא: טוב, אני צריך לצאת.

אלעד ארזי: צא.

שירי בן שחר: של שכר,

מיכל זלכה: אני גם צריכה לצאת.

שירי בן שחר: שמגדירות,

מיכל זלכה: יש לי נסיעה ארוכה.

שירי בן שחר: שנייה. שמגדירות 7,500 תושבים כמעבר רמה בין דרגת שכר אחת לשנייה ונדרש להצביע על זה בצורה פורמלית, לא רק לעדכון.

אלעד ארזי: חברים, בקיצור, אין עם זה משחק.

ברוריה אליעז: אין לנו ברירה אחרת. אין לנו ברירה אחרת.

אלעד ארזי: חברים, כולם בעד?

ברוריה אליעז: אין לנו ברירה אחרת מלתת.

אלעד ארזי: יפה. כולם בעד.

החלטה: המליאה החליטה פה אחד על העלאת דרגת השכר לעובדים בהתאם לטבלאות שלפיהן הם מועסקים (עדכון דרגת הרשות המקומית לפי הטבלאות הישנות)

אלעד ארזי: אני רוצה שנייה, לפני שאני מסיים את הישיבה יש לי משפט שחשוב לי לומר.

מירית בן שחר: אנחנו בשידור?

אלעד ארזי: אנחנו בשידור.

מירית בן שחר: כן. לא.

אלעד ארזי: לא, אנחנו מקליטים.

ברוריה אליעז: מתי הופסק השידור?

אלעד ארזי: אני קודם רוצה לומר, ברוריה, בעיקר בשבילך.

מירית בן שחר: לפני הדוח. לפני הדוח.

לורן אבישר-אביטן: יאללה, בואי נשמע.

אלעד ארזי: שנייה, אני רוצה לומר משפט,

מירית בן שחר: בדלתיים סגורות אנחנו כאן.

אלעד ארזי: נכון, הצבענו על זה, ברוריה.

מירית בן שחר: דלתיים סגורות עשינו.



אלעד ארזי: הצבענו על זה אפילו.

ברוריה אליעז: אה, בגלל הדלתיים הסגורות.

אלעד ארזי: אני רוצה רגע לומר משהו לגבי הנושא של, לחזור שנייה רגע לנושא של, צר לי ברוריה, לנושא של השאילתה, ולומר ולסייג. כי אני כן קיבלתי עכשיו הודעה, גם מאורי... אני חושב שהנושא הזה צריך להיבדק. להיבדק באחד, בעיניי יש 2 דברים. אחד, צריך לשמור על החוק פה. שאת זה אני חושב שהמועצה חייבת לקיים.

ברוריה אליעז: אני,

אלעד ארזי: שנייה, ברוריה, תני לי לסיים.

ברוריה אליעז: אתה לא יכול לחזור.

אלעד ארזי: אני, מותר לי להגיד מה שאני חושב. אחד,

ברוריה אליעז: בטח שאתה יכול.

אלעד ארזי: אחד, המועצה צריכה לשמור על החוק. זה בעיניי כלל שהוא חשוב,

ברוריה אליעז: ולכן,

אלעד ארזי: רגע,

ברוריה אליעז: לכן אכפת לה.

אלעד ארזי: אבל ברוריה. שנייה, אחת. ושתיים, המועצה צריכה, כשזה, הם שניהם עובדים בקורלציה מלאה, כן? 2 הדברים האלה, לא לפגוע בחברי המועדון, או לפגוע באוכלוסייה המבוגרת. עכשיו, בהינתן ו-2 הדברים האלה עומדים אז, לכאן או לכאן, כן? אז אנחנו צריכים לעמוד כמובן בחוזר מנכ"ל. בהינתן ואחד מהם לא עומד, צריך לעשות חשיבה, אני אומר, כי אורי אומרת לי 'אלעד, מה שקורה פה זה שאנחנו עומדים בחוק אם אתה עושה את זה אבל אנחנו פוגעים פה באוכלוסייה רבה ביישוב'. מה שאני מציע זה שכן, יכול להיות, נגבש צוות, יכול להיות שאין ברירה, רגע, שנייה יוסי. נגבש צוות שינתח את הדבר הזה, יחשוב על זה, אני לא רוצה את השאילתה הזאת לנפנף.

ברוריה אליעז: אני לא מסכימה לזה, אנחנו,

אלעד ארזי: את יכולה לא להסכים.



*** מדברים ביחד:**

אלעד ארזי: כולם שווים. יוקם פה צוות של חברים.

ברוריה אליעז: אתה לא... בחברי המועצה.

אלעד ארזי: מהסיעה שלכם... מעורבב, מהסיעה שלנו, ונחשוב ביחד איך עושים את זה הכי נכון. אני לא יודע לעשות משהו שהוא לא חוקי,

ברוריה אליעז: אלעד.

אלעד ארזי: או שיפגע בתושבים.

ברוריה אליעז: אלעד.

אלעד ארזי: זה הכול. חברים, תודה רבה, אני סוגר את הישיבה. סגרת את הישיבה.

ריכוז החלטות:

#	תיאור החלטה	הצבעה
1	המליאה מאשרת פה אחד את פרוטוקול הישיבה מן המניין 9-2025.	אושר פה אחד
2	המליאה אישרה פה אחד את שם שכונת פסגות.	אושר פה אחד
3	המליאה אישרה פה אחד על פתיחת תב"ר 456 – פרויקט חינוך סביבתי לשנים 2025-2027 על סך 55,290 ₪. 49,761 ₪ מימון משרד להגנת הסביבה + 5,529 ₪ מימון קרן לעבודות פיתוח.	אושר פה אחד
4	המליאה אישרה פה אחד על פתיחת תב"ר 457 – הקמת שלושה מגרשי פאדל (שרונית) – על סך 1,258,185.62 ₪ במימון רשות מקרקעי ישראל.	אושר פה אחד
5	המליאה אישרה פה אחד על פתיחת תב"ר 458 – מוסדות ציבור פסגות – על סך 1,195,762 ₪ במימון רשות מקרקעי ישראל.	אושר פה אחד

אושר פה אחד	המליאה אישרה פה אחד על פתיחת תב"ר 459 – עמלה גלובלית פיתוח שכונת פסגות – על סך 9,125,117 ₪ במימון מקרקעי ישראל.	6
אושר פה אחד	המליאה אישרה פה אחד על פתיחת חשבון עו"ש עבור פרויקט פיתוח שכונת פסגות בבנק מרכנתיל.	7
אושר פה אחד	המליאה אישרה פה אחד את החלפת תפקידיו של מר יוסי ניסן בוועדות המועצה. פרופ' עופר לוי ישמש כיו"ר ועד ביקורת, ומר יוסי ניר ישמש כחבר בוועדת מכרזים, ועדת ביקורת, וועדת משנה לתכנון ובנייה כאישור עקרוני.	8
אושר פה אחד	המליאה החליטה פה אחד לקיים את הדיון על דוח הביקורת 2024 בדלתיים סגורות.	9
אושר פה אחד	המליאה החליטה פה אחד לקבל את המלצות דוח ועדת הביקורת בנושא הפיצוי האישי של תושבת להבים. יש לקבל את המלצות המבקר למעט חיוב אישי של ראש המועצה והגזברית לשעבר.	10
אושר פה אחד	המליאה אישרה פה אחד את התבחינים לוועדת תמיכות 2026.	11
אושר פה אחד	המליאה החליטה פה אחד על העלאת דרגת השכר לעובדים בהתאם לטבלאות שלפיהן הם מועסקים (עדכון דרגת הרשות המקומית לפי הטבלאות הישנות)	12

תום הדיון

מנהל/ת הוועדה

יו"ר הוועדה